

*Χαραλάμπους Νεοφύτου
Πρεσβυτέρου*

**ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ
ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
και τις πλάνες
των Χιλιαστών**

Ορθόδοξος Οδοδείκτης

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

Αγαπητέ αναγνώστη,

Αναφερόμενος ο Κύριος στους έσχατους καιρούς, προειδοποίησε ότι «**πολλοί ψευδοπροφήτες θα εμφανισθούν και θα πλανήσουσι πολλούς**».

(Ματθ.κδ,11).

Ο δε απόστολος Παύλος, προειδοποίησε τους επισκόπους της Εφέσου τα εξής: «**Και από σας τους ιδίους θα εμφανισθούν άνθρωποι, που θα διδάσκουν διεστραμμένα, για να αποσπούν τους μαθητές και να τους κάνουν οπαδούς τους**».(Πραξ. κ' 30). Αυτό σίγουρα γινόταν από τότε και συνεχίζεται και στις μέρες μας και όσο θα προχωρεί ο κόσμος προς το τέλος θα αναφαινόνται πιο πολλές αιρέσεις και πλάνες. Άλλωστε και ο Κύριος αυτά λέγει στο Ευαγγέλιό Του.

Για να προφυλάξουμε τους χριστιανούς μας από τον κίνδυνο των αιρέσεων αυτών και ειδικά από τις χιλιαστικές πλάνες, στις σελίδες που ακολουθούν θα ασχοληθούμε με την αίρεση του χιλιασμού και τις πλάνες του, που δυστυχώς παράσυραν αρκετούς από τους πιστούς της ορθοδοξίας και τους οδήγησαν στο δρόμο της κολάσης στην οποία οι αιρετικοί αυτοί καταλήγουν.

Αγαπητέ αναγνώστη, στίς γραμμές που ακολουθούν, θά φροντίσω να μάθεις την αλήθεια σχετικά με τις πλάνες του Χιλιασμού, για να μη κινδυνεύεις να παρασυρθείς, να πλανηθείς από τήν ορθόδοξη σου πίστη.

Ο γράφων γνώρισε τους χιλιαστές από το 1945, σε ηλικία 13 χρόνων. Έχω διαβάσει τα περισσότερα βιβλία τους και συζητούσα μαζί τους πάρα πολλά χρόνια. Γνωρίζω όλες τις διαστροφές τους (μερικές ίσως να μη γνωρίζουν οι σημερινοί χιλιαστές). Έχω συζητήσει με τους «επισκόπους» τους. Και σε διαβεβαιώ ότι δεν είναι δυνατό να αντιληφθούν την πλάνη τους, γιατί διακατέχονται από εωσφορικό εγωισμό. Πιστεύουν ότι είναι σωστοί ακόμα κι αν αδυνατούν να δώσουν απάντηση στα επιχειρήματα που τους προβάλλεις. Ο φανατισμός τους τους τυφλώνει και δεν μπορούν να δουν την αλήθεια.

Από την πολύχρονη πείρα μου κατάλαβα ότι τα άτομα αυτά πάσχουν από σύνδρομο μισαλλοδοξίας προς τον κλήρο και την Εκκλησία, γιατί έτσι τους γέμισαν τα μυαλά οι Σιωνιστές του Μπρούκλιν της Αμερικής, προβάλλοντας και μεγαλοποιώντας τὰ σφάλματα και αδυναμίες των κληρικών μας.

Η εβραϊκή τους διαδρομή φαίνεται καί από το γεγονός ότι δε βοηθούν άνθρωπο που δεν ανήκει στην αίρεσή τους, εκτός αν θέλουν να τον προσηλυτίσουν.

Σε διαβεβαιώνω ότι είναι μάταια κάθε συζήτηση μαζί τους, γιατί ποτέ δε θα παραδεχθούν το λάθος τους έστω κι αν είναι «ηλίου φαεινότερον» οτι σφάλλουν.

Θάλεγα τόσο στους απλούς χριστιανούς, όσο και στους καταρτισμένους προς τούτο, να τους αγνοήσουν και να τους περιφρονήσουν τελείως, γιατί συζητώντας μαζί τους, τους δίνουν την ευκαιρία να γράψουν στο δελτίο τους ότι εργάστηκαν (τόσες) ώρες στο έργο τους και να αποκομίσουν επαίνους- και λεφτά ακόμα, από τούς ηγέτες τους. Τό περισσότερο αναγκαίο είναι ό καταρτισμός τών χριστιανών για αυτά που αφορούν τό πιστεύω της ορθοξίας μας.

Αν όμως βρεθείς στην ανάγκη, να χρησιμοποιήσεις τὰ επιχειρήματα του βιβλίου όπως σε συμβουλεύει.

Κατόπιν τούτων εισηγούμαι προς την Διοικούσαν Εκκλησία μας, να επιδοθεί σε μακροχρόνια συστηματική προσπάθεια καταρτισμού των χριστιανών και όχι να αρχίζει μια προσπάθεια και να σταματά μετά. Να γίνει μια προσπάθεια να προβληθούν τα δόγματα της

Εκκλησίας μας σε απλή γλώσσα με απλές σκέψεις, γιατί μόνον έτσι θα προφυλάξουμε τους χριστιανούς μας από την αίρεση αυτή, και από τις άλλες που υπάρχουν. Μόνον έτσι θα αντιμετωπισθούν οι χιλιαστές και οι άλλοι αιρετικοί.

Τήν εργασία θά πρέπει νά τήν αναλάβουν οι εφημέριοι κάθε ενορίας και κάθε κοινότητας έπισκεπτόμενοι κάθε χριστιανικό σπίτι. Χρειάζεται δουλειά και πολλή και συνεχής προσπάθεια

Απευθυνόμενος στους χριστιανούς μας, τους συμβουλεύω να προσπαθήσουν να μάθουν σωστά την πίστη τους και αν έχουν απορίες ή κενά να απευθύνονται μόνο στους καταρτισμένους ιερείς και θεολόγους της Εκκλησίας. Τους δε χιλιαστές να τους αποφεύγουν και να μην τους δέχονται, όπως δε θα δέχονταν σπίτι τους και κάποιο με μεταδοτική αρρώστεια.

Η Εκκλησία μας που ανανεώθηκε από τον Σωτήρα και Λυτρωτή μας, και κατευθύνεται και καθοδηγείται από το Άγιον Πνεύμα πριν 2.000 χρόνια, συνεχίζει τη διδασκαλία της και τα δόγματά της αναλλοίωτα και γι' αυτό μας γεμίζει σιγουριά και ασφάλεια.

Η αίρεση του χιλιασμού, που τελευταία στους έσχατους χρόνους έκαμε τήν εμφάνισή της, έχει έχει τά χαρακτηριστικά των παλαιών αιρέσεων. Ιδρυτής της είναι ένας έμπορος της Αμερικής, ο Κάρολος Τέϊζ Ρώσσελ, ένας φαντασιόπληκτος νέος που νόμισε ότι είναι απεσταλμένος του Θεού να σώσει τον κόσμο. Αυτός και η παρέα του πήραν όλες τις αιρέσεις που αναφάνηκαν από τους πρώτους αιώνες, από τον Άρειο και τους άλλους αιρετικούς, και τις διδάσκουν μέσα από τα έντυπα της «Εταιρίας Σκοπιάς», που ίδρυσαν, διαστρέφοντας έτσι τα κείμενα της Γραφής, με απώτερο σκοπό να κτυπήσουν την ορθόδοξη Εκκλησία.

Όλοι αυτοί είναι όργανα του παγκόσμιου σιωνισμού που θέλει να κυριαρχήσει στον κόσμο.

Αυτό δεν είναι συκοφαντία, γιατί φάνηκε από την αρχή φάνηκε στα πρώτα τους γραπτά. Έλεγαν ότι θα έλθει ο Αβραάμ και θα κάνει μια παγκόσμια κυβέρνηση στην Ιερουσαλήμ και από εκεί θα κυβερνούσαν οι Εβραίοι τον κόσμο. Γελάστηκαν όμως και φάνηκε η πλάνη τους, αλλά δεν τόβαλαν κάτω και συνεχίζουν τον πόλεμο εναντίον της ορθόδοξης μας πίστης και του Θεανθρώπου Σωτήρα μας Ιησού Χριστού. Εμείς τούς γνωρίσαμε απο το 1940 και γνωρίζουμε τις πλανεμένες διδασκαλίες τους, και σας προειδοποιούμε για τον κίνδυνο που υπάρχει για κάθε χριστιανό. Χρησιμοποιούν διάφορες μεθόδους για να παραπλανούν τους χριστιανούς, όπως τα πιο κάτω.

ΑΛΛΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΤΟΥΣ

Κάθε τόσο ανάλογα με τις εποχές. Πρώτα **Χιλιαστές**, ύστερα **Σπουδαστές των Γραφών**, κατόπιν **Μάρτυρες του Ιεχοβά**. Και τελευταία **χριστιανοί μάρτυρες του Ιεχοβά**. Μεταβάλλονταν δηλαδή ανάλογα, όπως ο Χαμαιλέοντας αλλάζει το χρώμα του ανάλογα με τό έδαφος που βρίσκεται. Αυτό και μόνο φανερώνει ότι δεν είναι από Θεού, γιατί η αστάθεια τους δείχνει ότι είναι εκ του πονηρού. Ενώ η ορθόδοξή μας πίστη 2,000 χρόνια τώρα έχει σταθερό όνομα και διδασκαλία, που σημαίνει ότι είναι θεμελιωμένη στην πέτρα που λέγεται Χριστός. Η ατέλεια και τα σκάνδαλα των κληρικών της δεν αγγίζουν την ουσία της Εκκλησίας, γιατί αν την άγγιζαν δε θα υπήρχε σήμερα. Αυτό πρέπει να λαμβάνεται σοβαρά υπόψιν.

Το μεγάλο κακό γι' αυτούς είναι, το ότι η Γραφή που χρησιμοποιούν δεν είναι εκείνη που χρησιμοποιεί η Εκκλησία μας αλλά διάφορες μεταφράσεις, που απέχουν πολύ από την ορθή έννοια και παρασύρονται στην πλάνη και στην αίρεση. Η σωστή Παλαιά Διαθήκη είναι το κείμενο που μετάφρασαν από τα εβραϊκά στα ελληνικά οι 70 σοφοί των

Εβραίων. Και η σωστή Καινή Διαθήκη είναι εκείνη που χρησιμοποιεί και κυκλοφορεί η ορθόδοξή μας Εκκλησία. Για τούτο καμιά άλλη μετάφραση δε δεχόμαστε. Οι χιλιαστές χρησιμοποιούν τη μετάφραση του Νέου κόσμου που εκδίδει η «Σκοπιά», και πέφτουν έξω στις ερμηνείες τους και παρασύρονται στην πλάνη. Προσοχή λοιπόν!

Θα συμβούλευα τους χριστιανούς που έχουν στα χέρια τους το κείμενο αυτό να προβάλλουν τη Θεότητα του Χριστού **μόνο** και να επιμένουν να τους πολεμούν με τα επιχειρήματα του κειμένου αυτού. Να μη μετακινούνται, αλλά να ζητούν απάντηση εδώ και τώρα.

Στη συνέχεια θα αρχίσουμε με τις πιο μικρές πλάνες των χιλιαστών, που είναι όμως και βασική αιτία των μεγάλων διαστροφών που κάνουν.

Θα αρχίσουμε από το «όνομα του Θεού» και τη λέξη «Θεός» .

ΜΕΡΟΣ Α

ΟΙ ΠΛΑΝΕΣ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

α) Για το όνομα του Θεού, τη λέξη «Ιεχοβά» ή «Γιαχβέ»

Επιμένουν οι χιλιαστές ότι το «πραγματικό» όνομα του Θεού είναι Ιεχοβά. Η άγνοια τους φαίνεται από την περίπτωση αυτή. Αγνοούν οι άνθρωποι αυτοί, ότι κανένα όνομα δεν μπορεί να εκφράσει το Θεό. Ο Θεός είναι πολuwνυμος, αλλά και ανώνυμος. Έχει πολλά ονόματα που το καθένα εκφράζει μια ιδιότητα Του όπως: «**ΑΔΩΝΑΪ**», που σημαίνει οι θεοί. «**ΕΛΣΑΔΑΪ**», που σημαίνει παντοδύναμος. «**ΣΑΒΒΑΩΘ**»=παντοκράτορας, **ΙΕΧΟΒΑ=ΚΥΡΙΟΣ**.

Είναι ανώνυμος γιατί δεν μοιάζει με κάτι υλικό, που να τον εκφράζει κάποια έννοια.

Η λέξη λοιπόν «Ιεχοβά» είναι ένα από τα πολλά ονόματα του Θεού, που θα χρησιμοποιούσαν οι άνθρωποι Στην ελληνική γλώσσα σημαίνει ο Κύριος ή ο Ων, δηλαδή αυτός που υπάρχει από τον εαυτό του, ο άναρχος και αιώνιος.

Για μας τους Έλληνες ο Θεός ευδόκησε να έχουμε την Αγία Γραφή, Παλαιά και Νέα, στη γλώσσα μας. Σ' αυτή τη Γραφή, όταν πρόκειται να γίνει αναφορά στο Δημιουργό μας, γίνεται με τη λέξη Θεός ή Κύριος. Έτσι μετάφρασαν οι σοφοί των Εβραίων τη λέξη «Γιαχβέ». Οι Απόστολοι του Χριστού πάντα έλεγαν «ο Κύριος» ή ο «Θεός», και ποτέ δεν ανέφεραν τη λέξη «Ιεχοβά». Γιατί οι χιλιαστές να επιμένουν στα εβραϊκά ονόματα του Θεού; Η απάντηση είναι, γιατί καθοδηγούνται και διδάσκονται από τους Εβραίους της Αμερικής, που σκοπόν έχουν να κυριαρχήσουν στον κόσμο.

Όταν ο Θεός διέταξε το Μωϋσή να πάει και να βοηθήσει τον Ιουδαϊκό λαό, αυτός ρώτησε το Θεό, «**τι θα τους απαντήσω, όταν με ρωτήσουν «ποιός με έστειλε;» Ο Θεός είπε στο Μωϋσή: «εγώ είμαι ο Ων. Αυτό θα πεις στους υιούς Ισραήλ, ο Ων με απέστειλε προς εσάς.» Δεν είπε, να τους πεις ότι με έστειλε ο Ιεχοβά, αλλά είπε «ο Ων με απέστειλε».** Τα συμπεράσματα ανήκουν στον κάθε καλοπροαίρετο άνθρωπο.

β) Διαστρέφουν την έννοια της λέξης «Θεός».

Στο βιβλίο τους «Η αλήθεια που οδηγεί στην αιώνια ζωή» στη σελίδα 17, γράφουν: «...διότι Θεός είναι απλώς ένας τίτλος, όπως πρόεδρος, βασιλεύς και δικαστής είναι τίτλοι».

Αυτό το κάνουν για να κτυπήσουν τη θεότητα του Χριστού, οι παμπόνηροι, αλλά η Γραφή τους διαψεύδει.

Διαβαζουμε στο ένατο κεφ. του Ησαΐα, που αναφέρεται στο Μεσσία που θα γεννηθεί, ότι θα είναι « **Θεός ισχυρός** » και τους ρωτούμε: αν η λέξη Θεός είναι επίθετο, πώς συντάσσεται με το άλλο επίθετο «ισχυρός;» Επομένως η λέξη Θεός εδώ είναι όνομα ουσιαστικό και ακολουθεί το επίθετο ισχυρός. Το πρόβλημα γι' αυτούς είναι ότι δεν μελετούν τη Γραφή, αλλά λένε ότι τους υποδείξουν οι Εβραίοι της Αμερικής. Αν οι ίδιοι μελετούσαν τη Γραφή, θα έβλεπαν ότι η λέξη Θεός χρησιμοποιείται από τη Γραφή κατά δύο τρόπους. α) όταν αναφέρεται στο Θεό Πατέρα, στον Υιό και στο Άγιο Πνεύμα ως ουσιαστικό. Για παράδειγμα: στο πρώτο κεφ. του ευαγγελιστή Ιωάννη «...**και ο Λόγος ην προς τον Θεόν, και Θεός ην ο Λόγος**». Εδώ η λέξη Θεός είναι όνομα ουσιαστικό.

Χρησιμοποιείται και ως επίθετο, όταν αναφέρεται σε ανθρώπους, όπως: « εγώ είπα θεοί εστέ» ή στο διάβολο, όπως: « ο θεός του κόσμου τούτου» και στα είδωλα των εθνών « θεοί πολλοί εισίν» Αυτά δεν μπορούν να τα ξεχωρίσουν οι χιλιαστές, γιατί δε μελετούν το λόγο του Θεού με καλή πρόθεση, αλλά υιοθετούν ό,τι τους υποβάλουν οι δάσκαλοι του Μπρούκλιν της Αμερικής.

Από αυτά τα λίγα φαίνεται η πλάνη τους και θα φανεί ακόμα πιο μεγάλη στη συνέχεια.

γ) Δεν παραδέχονται το Χριστό ως Θεάνθρωπο, αλλά μόνο ως ένα ψιλόν άνθρωπο.

Τό γεγονός ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν ο Θεός Λόγος του Πατέρα Θεού, καί σέ κάποιο χρόνο ντύθηκε τήν ανθρώπινη φύση, για να μπορέσει νά φανεί στους ανθρώπους και να τούς σώσει, δε μπορούν να το καταλάβουν οι φτωχοί αυτοί άνθρωποι και πλανώνται και χάνουν την αθάνατή τους ψυχή. Ας διαβάσουν στην επιστολή του Παύλου, «Προς Φιλιππησίους», στο κεφ. β' στίχος 6-9 ίσως αντηληφθούν τό λάθος τους. Ο απόστολος Παύλος λέγει ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν Θεός και για να σώσει τον άνθρωπο από την αμαρτία έλαβε και την ανθρώπινη φύση. Δηλαδή έχουμε ενώπιόν μας ένα Θεάνθρωπο Σωτήρα και τέτοιο πρέπει να τον βλέπουμε, γιατί αυτό φανερώνεται μέσα από την ζωή Του όπως θα δούμε στη συνέχεια,

Τι διδάσκουν οι χιλιαστές.

Διδάσκουν οι Χιλιαστές ότι ο Χριστός « ήταν μόνο άνθρωπος (θεοειδής) και όχι αληθινός Θεός». Επικαλούνται το χωρίο του Ιωάννη ιδ' 28 «...ο πατέρας μου είναι μεγαλύτερός μου». Εδώ όμως ομιλεί για την ανθρώπινή του υπόσταση που έλαβε σε κάποιο χρόνο.

Ασφαλώς εδώ μιλούσε ως άνθρωπος, γιατί πώς θα εξηγηθεί το «**εγώ είμαι μέσα στον πατέρα και ο πατέρας είναι μέσα σε μένα**»; Αυτή η αλληλοπεριχώρηση φανερώνει και την ισότητα και τη θεότητα. Αν δεν ήταν Θεός αληθινός ο Χριστός, πώς θα ήταν μέσα στο Θεό, ένα με το Θεό;

Αν οι Μάρτυρες του Ιεχοβά μελετούσαν σωστά τη Γραφή σίγουρα δε θα είχαν την αδυναμία να αντιληφθούν ότι ο Χριστός ήταν τέλειος Θεός καί τέλειος άνθρωπος, δύο φύσεις μέσα σε μια ύπαρξη, σ' ένα άνθρωπο.

Δε βλέπουν ότι αυτός ο ισχυρισμός τους έρχεται σε αντίφαση με πολλά χωρία της Γραφής; Στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη λέγει ο ίδιος ο Χριστός: «**Όπως δε ο Πατέρας ανασταίνει τους νεκρούς και ζωοποιεί, έτσι και ο Υιός εκείνους που θέλει ζωοποιεί για να τιμούν όλοι τον Υιόν καθώς τιμούν και τον Πατέρα**» (Ιωάν. ε' 21.

Αν λοιπόν ο Χριστός είναι κατώτερος από τον Πατέρα (υπηρέτης όπως λένε αλλοί οι αιρετικοί), πώς έχει την ίδια εξουσία με τον Πατέρα, να ανασταίνει και να ζωοποιεί εκείνους που θέλει; Και γιατί να θέλει την ίδια τιμή και δόξα με τον Πατέρα Θεό, αν είναι κατώτερος του Θεού; Είναι πραγματικά Θεός, αλλά το να λέγει «ο Πατέρας Του είναι μεγαλύτερός Του εννοεί σίγουρα την ανθρώπινη φύση, την οποία έλαβε σε κάποιο χρόνο και γι' αυτό ως άνθρωπος έχει κάποια αρχή. Ενώ ως Θεός υπήρχε άναρχος και συνάναρχος με τον Πατέρα, όπως θα το αποδείξουμε στη συνέχεια

Προτού προχωρήσουμε στην απόδειξη της Θεότητας του Χριστού μας, θα μεταφέρουμε εδώ κι άλλες αμφισβητήσεις της θεότητας του Κυρίου από τους Χιλιαστές.

Επικαλούνται το χωρίο του ευαγγελιστή Μάρκου, το ιγ' 32, που λέγει: « **Για την ημέρα δε εκείνη και την ώρα (της Δευτέρας Παρουσίας) κανείς δεν ξέρει, ούτε οι άγγελοι στον ουρανό, ούτε ο Υιός, παρά ο Πατέρας**». Και υποθέτουν ότι αφού δε γνωρίζει ο Χριστός την ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας, άρα δεν είναι Θεός.

Τους απαντούμε πρώτον, ότι εδώ ο Κύριος ομιλούσε με τους μαθητές του και επίτηδες έδειξε αυτή την άγνοια, για να μείνουν απερίσπαστοι στο έργο τους. Δεύτερο, αφού Αύτός θά είναι ο Κριτής, πώς είναι δυνατό ο κριτής να μη γνωρίζει την ημέρα της κρίσεως;

Τέτοιες άγνοιες ήταν σκόπιμες, για να φανεί ότι ήταν και πραγματικός άνθρωπος. Θυμόμαστε την περίπτωση του Λαζάρου. Ενώ βρισκόταν μακριά, γνώριζε το θάνατο του Λαζάρου και όταν πήγε στο σπίτι του ρωτούσε πού είναι ο τάφος του. «πού τεθείκατε αυτόν;» (Ιωάν. ια' 34) Η άγνοια αυτή, αλλά και τα δάκρυα που έχυσε για το φίλο Του, δείχνουν τη γνήσια ανθρώπινη Του φύση, γιατί αργότερα φάνηκαν αιρετικοί που έλεγαν ότι δεν ήταν πραγματικά άνθρωπος αλλά κατά φαντασίαν. Αν παρακολουθήσουμε τη ζωή του Κυρίου, βλέπουμε να διαφαίνονται καθαρά οι δύο φύσεις του Χριστού. Εδώ, στην περίπτωση του Λαζάρου, διακρίνουμε την ανθρώπινη φύση Του με την άγνοια, τη λύπη και τα δάκρυα για το Λάζαρο, αλλά και τη θεία φύση Του, με το «Λάζαρε, δέυρο έξω». Ποιος άνθρωπος διατάσσει το νεκρό και ανασταίνεται; Μόνο ένας Θεός, Κύριος της ζωής και του Θανάτου δύναται να το κάνει.

δ) Ισχυρίζονται ότι ο Χριστός είναι κτίσμα.

Για να αποδείξουν, δήθεν, ότι ο Χριστός δεν είναι Θεός, αλλά Τον δημιούργησε ο Θεός, όπως τον κάθε άνθρωπο, γράφουν στο βιβλίο τους «Η αλήθεια που οδηγεί στην αιώνιο ζωή» τα εξής παραπλανητικά, στη σελίδα 47: «*Ο πρωτότοκος υιός του Θεού*» και ερμηνεύουν ότι αυτό σημαίνει ότι δημιουργήθηκε πριν από όλους τους υιούς της οικογένειας του Θεού.» Δηλαδή θέλουν να μας πουν ότι ο Υιός και Λόγος του Θεού, ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός, δημιουργήθηκε από το Θεό όπως και οι άγγελοι. Οι αμερικανοί δάσκαλοι τους ίσως να μη διακρίνουν τη διαφορά της λέξης «πρωτότοκος» από τη λέξη «πρωτόκτιστος», αλλά αυτοί που έμαθαν ελληνικά γράμματα δε γνωρίζουν ότι η λέξη πρωτότοκος σημαίνει πρωτογεννημένος, ενώ η λέξη πρωτόκτιστος σημαίνει πρωτοκτισμένος, δημιουργημένος; Αν λοιπόν ο Κύριος είναι πρωτοπλασμένος από τον Πατέρα Θεό, τότε θα έχει πολλούς αδελφούς, γιατί ο Θεός έπλασε πολλούς αγγέλους. Τότε γιατί η Γραφή λέγει ότι ο Κύριος είναι ο μονογενής Υιός του Θεού, δηλαδή ο ένας και μόνος; Δες Ιωάν. α' 14-18 και Α.Ιωάν. δ' 9) .

Επειδή αδυνατούν να εννοήσουν την Αγία Γραφή παρερμηνεύουν ένα άλλο χωρίο της Αποκάλυψης, (το γ' 14), την πρόταση «**η αρχή της κτίσεως του Θεού**» και λένε, «ορίστε ότι ο Θεός σας είναι η αρχή των κτισμάτων, άρα δεν μπορεί να είναι Θεός.» Πλανώνται, αδελφοί μου, πλάνην οικτράν, γιατί η σωστή ερμηνεία της πρότασης αυτής είναι: **ο αρχηγός της κτίσεως**, της δημιουργίας, η δημιουργική αρχή, γιατί, όπως μας βεβαιώνει η Γραφή, Αυτός δημιούργησε τα πάντα. « **όλα έγιναν δι' αυτού και χωρίς αυτόν δεν έγινε τίποτε, το οποίον έγινε**» (Ιωάν. α' 4) Αυτός που λένε οι χιλιαστές ότι

είναι κτίσμα, Αυτός έκαμε τον ουρανό και τη γη. (Εβραίους α' 10). Πώς είναι κτίσμα, μωροί και τυφλοί, Μάρτυρες του Ιεχοβά, αφού Αυτός θεμελίωσε τη γη και έργα των χειρών Του είναι οι ουρανοί;(Εβραίους α' κεφ.) Πλανεμένοι αδελφοί μας, λυπούμαστε εκ βάθους καρδίας για την πλάνη σας να υποβιβάζεται το Δημιουργό και Θεό σας στην τάξη των αγγέλων και των ανθρώπων.

Από αυτά τα λίγα και μόνο φαίνεται καθαρά η πλάνη των Χιλιαστών, αλλά θα προχωρήσουμε και με περισσότερα χωρία των Γραφών να τούς αποδείξουμε ότι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, είναι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΤΕΛΕΙΟΣ ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο Υιός και Λόγος του Θεού ήταν ανάγκη να γίνει τέλειος άνθρωπος, να λάβει ανθρώπινο σώμα με σάρκα και αίμα, όπως αναφέρει ο απόστολος Παύλος, γιατί αυτοί που έπρεπε να σωθούν ήταν άνθρωποι με σάρκα και αίμα. « **Επει ουν τα παιδια κεκοινώνηκε σαρκός και αίματος και αυτός παραπλησίως μετέσχεν των αυτών...**»(Εβρ. β' 14). Δηλαδή, επειδή οι άνθρωποι που πρέπει να σώσει είναι καμωμένοι από σάρκα και αίμα, γι' αυτό και ο Υιός και Λόγος του Θεού έλαβε σώμα με σάρκα και αίμα, έγινε πραγματικά άνθρωπος, και ως τέτοιος έζησε μεταξύ μας τη σύντομη ζωή Του στη γη. Το ότι ήταν πραγματικά άνθρωπος το φανερώνουν τα αδιάβλητα, τα ακατηγόρητα πάθη που διακρίνουμε να είχε. Δηλαδή η πείνα, η δίψα, η κούραση η λύπη, τα δάκρυα, ο φόβος, ο ιδρώτας, κλπ. χαρακτηριστικά του πραγματικού ανθρώπου. Είχε όλα τα του ανθρώπου εκτός της αμαρτίας, γιατί δε συνελήφθη με σπορά ανδρός, όπως συμβαίνει με το ανθρώπινο γένος, αλλά συνελήφθη στη μήτρα της Παρθένου Μαρίας χωρίς πάθος, συνεργεία του Αγίου Πνεύματος. Ως άνθρωπος συνελήφθη και γεννήθηκε σε μια χρονολογία, άρα αρχή έχει ως άνθρωπος και όχι ως Θεός. Πώς έγινε αυτό; Ο Υιός και Λόγος του Θεού σμίκρυνε τη δόξα Του, περιέστειλε τη λαμπρότητά Του και περιεβλήθη την ανθρώπινη φύση. «**ΕΚΕΝΩΣΕ ΕΑΥΤΟΝ**»(Φιλιπ. β' 7). Η ανθρώπινη εκείνη φύση που έλαβε ο Λόγος του Θεού ενώθηκε με τη Θεότητα Του και έγινε Θεάνθρωπος. Γι' αυτό βλέπουμε μερικές φορές να συμπεριφέρεται και να ενεργεί ως Θεός και μερικές φορές ως άνθρωπος και επειδή όσοι δεν κατανοούν τη θεανθρώπινη ιδιότητα του Κυρίου σκανδαλίζονται και πέφτουν στην αίρεση.

Για να διαφωτίσουμε αυτή την άγνοια θα μεταφέρουμε στις σελίδες που ακολουθούν χωρία της Αγίας Γραφής που μαρτυρούν τη Θεότητα,την παντοδυναμία και παντογνωσία του Χριστού, χαρακτηριστικά που μόνο ένας ζωντανός Θεός έχει. Την ανθρώπινη Του φύση κανένας δεν αμφισβητεί σήμερα.

Είναι Θεός, γιατί, α) Είναι πανταχού παρών: (Ματθ. ιη').

« **Ου γάρ είσι δύο ή τρεις συνηγμένοι είς το έμόν όνομα, εκεί είμι έν μέσω αυτών.**»Δηλαδή όπου βρίσκονται συγκεντρωμένοι δύο ή τρεις άνθρωποι για το όνομά μου εκεί ανάμεσά τους βρίσκομαι και εγώ. «Όπου», σε κάθε μέρος της γης, όταν μαζεύονται οι άνθρωποι για να λατρεύσουν το Θεό βρίσκεται ανάμεσά τους κι ο Χριστός. Ίδού την πανταχού παρουσία του Κυρίου, που μόνο ένας Θεός επιτυγχάνει.

β) Είναι Παντογνώστης:(Ματθ. θ' 4)

« **Ίδών τας ένθυμήσεις αυτών είπε...**» Διάβαζε τις σκέψεις και τα διανοήματα των Φαρισαίων και τους έλεγξε γι' αυτό. Ακόμα γνωρίζει και τα βάθη του Θεού« **ούδέ τόν Πατέρα τις έπιγινώσκει είμή ό Υιός**» (Ματθ. ια' 27). **Και** στην Αποκάλυψη λέγει:«

ἐγὼ εἰμι ὁ ἐρευνῶν νεφρούς καὶ καρδίας» (Αποκ. Β΄ 23). Αφού ερευνά τους νεφρούς και τις καρδίες των ανθρώπων και γνωρίζει όλων τις σκέψεις, σίγουρα είναι Θεός παντογνώστης. Υπάρχουν, σίγουρα πολλά τέτοια χωρία.

γ) Είναι Θεός αληθινός: (Ιωάννη. α΄ 1)

« Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος». Δηλαδή από την αρχή της δημιουργίας του κόσμου ήταν ο Λόγος και Αυτός ο Λόγος ήταν μετά του Θεού, (στον κόλπο του Πατρός) και ήταν Θεός • (Θεός εκ Θεού). Το χωρίο αυτό φανερώνει τη στενοτάτη και αδιαχώριστη και αδιάσπαστη ένωση του Θεού Λόγου με το Θεό Πατέρα. **«Ὅπως ο λόγος γεννᾶται ἀπὸ το νου ἀπαθῶς, ἔτσι και ο Λόγος του Θεοῦ γεννᾶται ἀπὸ τον Πατέρα Θεόν.»** Βλέπουμε εδώ ότι ο σαρκωθείς Λόγος είναι Θεός αληθινός εκ Θεού αληθινού.

Αυτὸν το σαρκωθέντα Λόγο ἀποκάλεσε ο Θωμάς, **« ὁ Κύριός μου και ὁ Θεός μου»** (Ιωάν.κ΄28). Αλλά και ο ἀπόστολος Παῦλος γράφει στο μαθητή του Τίτο: **« Προσδεχόμενοι την μακαρίαν ἐλπίδα καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ »** (Τίτον. β΄ 13).

Στην προς Εβραίους ἐπιστολή του ο ἀπόστολος Παῦλος είναι καταπέλτης για τους πολέμιους της Θεότητας του Κυρίου. Γράφει λοιπὸν για το σαρκωθέντα Υἱόν: **«... ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι’ οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν. 3. ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ...»(Εβρ. α΄ 2-3)**

Δηλαδή, Αυτὸν κατέστησε κληρονόμον ὅλων. Δι’ Αυτοῦ δημιούργησε και τον κόσμο. Αυτὸς είναι ἀκτινοβολία της ἐνδοξης μορφῆς Του (της φύσεως) και ἀπαράλλακτη εικόνα της ουσίας του Πατέρα Θεοῦ.

Με τα χωρία αὐτὰ ο ἀπόστολος μας βεβαιώνει ὅτι ο Υἱός και Λόγος του Θεοῦ είναι λαμπρά ἀκτινοβολία του Πατέρα. Δηλαδή, «φως εκ φωτός». Πάντοτε ο Πατέρας είναι το λαμπερό φως και ο Υἱός η ἀκτινοβολία του φωτός. Και γνωρίζουμε πολὺ καλά ὅτι ἀπὸ τη στιγμή που ὑπάρχει το φως, ὑπάρχει και η ἀκτινοβολία. Ο Θεός Πατέρας ὑπάρχει σαν ἥλιος και ο Υἱός Του είναι η λαμπρή ἀκτινοβολία που φωτίζει τα πάντα. Απὸ τη στιγμή που ἀνάβει ἕνα φως ἀμέσως η ἀκτινοβολία του φωτίζει. Φαίνεται ὅτι ο Λόγος είναι **και συνάναρχος** με τον Πατέρα, γιατί δεν μπορεί ο Πατέρας Θεός να ἦταν κάποτε σβυσμένος ἥλιος. Είναι ἀκόμα **αχώριστος ἀπὸ τον Πατέρα**, γιατί ποιος εἶδε φως χωρίς ἀκτινοβολία και θα πει τον Υἱὸ μεταγενέστερο του Πατέρα; Ὅπως η ἀκτινοβολία είναι ἐνωμένη με το φως, ἔτσι και ο Υἱός είναι ἐνωμένος με τον Πατέρα, ὅπως πολὺ σωστὰ ομολογοῦμε στο σύμβολο της πίστεώς μας, «Φως εκ φωτός Θεόν αληθινόν εκ Θεοῦ αληθινού». (Μια μέρα συζητούσα με κάποιον ἐπίσκοπο των χιλιαστών. Ἦταν μεσημέρι και ο ἥλιος ἔλαμπε στὸν ουρανὸ. Εἶχαμε ἀκριβῶς αὐτὸ το θέμα. Τον ἐβγάλα ἐξω στην αυλή και του ἔδειξα τον ἥλιο και του εἶπα: Βλέπεις, στον ουρανὸ είναι ο ἥλιος· ἐδῶ κάτω τι είναι; Μου ἀπάντησε: η ἀκτινοβολία του ἡλίου. Του εἶπα, μπορείς να χωρίσεις την ἀκτινοβολία ἀπὸ τον ἥλιο; Μου λέγει: ὄχι. Τότε του λέγω: γιατί μου χωρίζεις τον Υἱὸ ἀπὸ τον Πατέρα; Μασούσε τα λόγια του, ἔβαλε την ουρὰ του στα σκέλια του και ἔφυγε,).

Απὸ τα πιο πάνω χωρία φαίνεται ἀκόμα ὅτι ο Υἱός είναι ομοούσιος με τον Πατέρα, γιατί είναι ἀπαράλλακτη εικόνα της ουσίας του Πατέρα.

Ο ἀπόστολος Παῦλος ἐπιμένει στο θέμα αὐτὸ και γράφει σὲ ἄλλη του ἐπιστολή: **« ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων...»** (Φιλιπ. Β΄ 6) Δηλαδή ἐκεῖνος που ὑπάρχει στη μορφῆ του Θεοῦ. Καὶ ὅπως αὐτὸς που ὑπάρχει στη μορφῆ του ἀνθρώπου είναι ἀνθρωπος, ἔτσι και Αυτὸς που ὑπάρχει στη μορφῆ του Θεοῦ είναι Θεός.

Ο μαθητής της ἀγάπης, Ιωάννης, στην πρώτη του ἐπιστολή μας βεβαιώνει ὅτι ο Ἰησοῦς Χριστός είναι Υἱός του Θεοῦ και Θεός αληθινός • γράφει: **«Οἶδαμεν δὲ ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦκει καὶ δέδωκεν ἡμῖν διάνοιαν ἵνα γινώσκωμεν τὸν ἀληθινόν. Καὶ ἐσμέν ἐν τῷ ἀληθινῷ, ἐν τῷ Υἱῷ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστῷ. Οὗτός ἐστιν ὁ ἀληθινός**

Θεός και ζωή αιώνιος...» (Α΄ Ιωάννου ε΄20). Μεταφράζουμε το χωρίο: ξέρουμε επίσης, ότι ο Υιός του Θεού έχει έλθει και μας έχει δώσει γνώση, για να γνωρίζουμε τον αληθινό. Και είμεθα στον αληθινό, με το να είμεθα στον Υιό του Ιησού Χριστού. Αυτός είναι ο αληθινός Θεός και ζωή αιώνια. Αυτή και μόνο η μαρτυρία του αγαπημένου μαθητή του Κυρίου είναι αρκετή για να μας πείσει ότι ο Θεάνθρωπος Ιησούς είναι Θεός αληθινός όπως Θεός αληθινός είναι ο Πατέρας.

Στη μαρτυρία αυτή να επιμένετε, να ζητάτε απάντηση και να μη μετακινήθετε καθόλου. Δεν έχουν καμιά απάντηση που να αντικρούει το χωρίο αυτό. Η τέχνη των χιλιαστών είναι να σας γυρίζουν σε διάφορα θέματα και χωρία, για να σας συγχίζουν και να φαίνονται ότι έχουν δίκιο. Όχι, να επιμένετε μόνο στη Θεότητα του Χριστού.

Είναι πολλά τα χωρία της Γραφής που μαρτυρούν τη Θεότητα του Ιησού Χριστού και θα χρειάζονταν πολλές σελίδες για να αναφερθούν όλα. Ο σκοπός μας δεν είναι να παραθέσουμε πολλές σελίδες (άλλωστε υπάρχουν τέτοια βιβλία), αλλά καταγράψαμε αυτές τις λίγες αλλά βασικές αποδείξεις για τη Θεότητα του Κυρίου, για διαφώτιση των απλών χριστιανών μας, με τη βεβαιότητα ότι αυτές οι αποδείξεις πείθουν κάθε καλόπιστο άνθρωπο. Αν δεν πεισθεί κάποιος με τις μαρτυρίες που καταγράφουμε εδώ και που είναι τόσο δυνατές, δε νομίζω ότι θα πεισθεί με περισσότερες.

Και το τελευταίο: πληροφορούμε τους ψευδομάρτυρες του Ιεχοβά ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Γιαχβέ. Οι 70 σοφοί των Εβραίων που μετάφρασαν την Παλαιά Διαθήκη από τα εβραϊκά στα ελληνικά, τη λέξη Γιαχβέ την απέδωσαν με την αντίστοιχη Ελληνική, Ων, που έχει την ίδια έννοια. Δηλαδή Γιαχβέ σημαίνει, είμαι εκείνος που υπάρχω αφ΄ εαυτού. Και η λέξη Ων το ίδιο ακριβώς σημαίνει. Έτσι διαβάζουμε στην Αποκάλυψη του Ιωάννη τα εξής: « **Εγώ είμι τό Α και τό Ω, λέγει Κύριος ο Θεός, ό Ων και ό Ήν και ό Έρχόμενος, ό Παντοκράτωρ.**» (Αποκ. Α΄8) Δηλαδή εγώ είμαι το Άλφα και το Ωμέγα, λέγει Κύριος ο Θεός, ο Ων και ο Ην και ο Ερχόμενος ο Παντοκράτωρ.

Αυτός που έρχεται πάλιν στον κόσμο είναι σίγουρα ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός και Αυτός είναι ο Ων = ο Γιαχβέ, ο υπάρχων αφ΄ εαυτού και είναι Θεός Παντοκράτορας. Ποιαν άλλη απόδειξη χρειαζόμαστε για τη Θεότητα του Κυρίου; Τίποτε άλλο δε χρειάζεται παρά μόνο να κλίνουμε ευλαβικά τα γόνατα και να τον προσκυνήσουμε, να τον δοξολογήσουμε και να τον ευχαριστήσουμε, γιατί παρ΄ όλο που είναι Θεός παντοκράτορας σμίκρυνε τη δόξα Του, περιέστειλε τη λαμπρότητά Του, έγινε ταπεινός άνθρωπος. Θυσιάστηκε για τον άνθρωπο και τώρα ο άνθρωπος χάρις στη Θυσία του Χριστού μπορεί να γίνει θεός κατά χάρη και να ζήσει στον Παράδεισο ευτυχισμένος για πάντα.

ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ

Στη συνέχεια θα αναιρέσουμε τις κακοδοξασίες των χιλιαστών για το Άγιο Πνεύμα και να τους αποδείξουμε ότι είναι Θεός όπως ο Υιός και ο Πατέρας.

Δεν παραδέχονται τη Θεότητα του Αγίου Πνεύματος.

Λέγουν, οι χιλιαστές ότι το Άγιον Πνεύμα είναι άπλά η δύναμη του Θεού,δηλαδή, κάτι το άψυχο, κάτι το αφηρημένο. Όμως για να μη νομισθεί ότι τους αδικούμε, θα σας παρουσιάσουμε τα δικά τους λόγια μέσα από τα βιβλία τους.

Για παράδειγμα, γράφουν: « Όσο για το άγιο πνεύμα το λεγόμενο τρίτο πρόσωπο της τριάδας έχουμε ήδη δει ότι δεν είναι πρόσωπο, αλλά η ενεργός δύναμη του Θεού»

«Μπορείτε να ζήτε για πάντα στον παράδεισο» (σελ.40). Και αλλού. «...το άγιο πνεύμα είναι η ενεργός δύναμη του Θεού, όπως το ραδιοφωνικό κύμα μπορεί να σας φέρει πληροφορίες, έτσι είναι (το άγιο πνεύμα) η αόρατη ενεργός δύναμη του Θεού...». «Η αλήθεια που οδηγεί στην αιώνιο ζωή» (σελ.8-19).

Βλέπεις αγαπητέ, αναγνώστη, ότι διαστρέφουν τελείως τα κείμενα της Αγίας Γραφής, για να στηρίξουν τις πλάνες τους, υπακούοντας μόνο στα κελεύσματα των σιωνιστών δασκάλων τους χωρίς κανένα μέτρο λογικής.

Στη συνέχεια θα τους αποδείξουμε με λίγες, απρόσμενες αποδείξεις ότι το Άγιο Πνεύμα είναι Θεός, όπως ακριβώς, Θεός είναι ο Πατέρας και ο Υιός. Θα τους αποδείξουμε ότι είναι ψευτές και διαστρεφείς του λόγου του Θεού.

α) Το Άγιο Πνεύμα είναι Θεός ισότιμος με τα άλλα πρόσωπα της Αγίας Τριάδος. (Ματθ. κη' 19). « **Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος**».

Ερωτούμε τους χιλιαστές: Αν δεν ήταν ισότιμο το Άγιο Πνεύμα με τον Υιόν και τον Πατέρα, ποιος λόγος υπήρχε να βαπτίζονται οι χριστιανοί και στο όνομα του Αγίου Πνεύματος; Είναι λοιπόν Θεός άναρχος και συνάναρχος με τα άλλα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδος, το Πνεύμα το Άγιο;

β) Το Άγιο Πνεύμα είναι Θεός: (Πράξ.ε' 3-4) « **Ανανία, διατί επλήρωσεν ο σατανάς την καρδίαν σου, ψεύσασθαί σε, το Πνεύμα το άγιον;...ουκ εψεύσω ανθρώποις, αλλά Θεώ**». Από τό στόμα του αποστόλου Πέτρου, ας διδαχθούν οι χιλιαστές, ότι το Άγιο Πνεύμα είναι Θεός. Δεν είπες ψέματα σε άνθρωπο, αλλά σε Θεό, λέγει ο Πέτρος στον Ανανία.

γ) Το Άγιο Πνεύμα, ονομάζεται **Κύριος** δηλαδή **Θεός**. (Β' Κορινθ. γ' 17-18). «**Ο δε Κύριος το Πνεύμα εστί**». Ιδού και ο Παύλος μας βεβαιώνει ότι το Άγιο Πνεύμα είναι **ο Κύριος, και όχι ένας Κύριος, αλλά ο Κύριος** με κάππα κεφαλαίο.

δ) Το Άγιο Πνεύμα είναι ομοούσιο με τον Πατέρα και τον Υιόν. (Α' Κορινθ. β' 10). «**...το γαρ Πνεύμα πάντα ερευνά και τα βάθη του Θεού...**» Για να ερευνά τα βάθη του Θεού σημαίνει ότι είναι της αυτής ουσίας με το Θεό, είναι ομοούσιο. Αν διαβάσει κανείς προσεκτικά τή συνέχεια του χωρίου αντιλαμβάνεται αυτό που λέμε, ότι είναι το Πνεύμα της αυτής ουσίας με το Θεό.

ε) Το Άγιο Πνεύμα είναι πρόσωπο και διακρίνεται στις ιδιότητές και ενέργειές Του από τον Πατέρα και τον Υιόν. Έχει τα χαρακτηριστικά προσώπου όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Έχει χαρίσματα τα οποία διανέμει στους ανθρώπου όπως το Ίδιο βούλεται. (Α' Κορινθ. ζ' 11). Τα διάφορα χαρίσματα, όπως «ιαμάτων, προφητείας, δυνάμεων, διακρίσεις πνευμάτων, γλωσσολαλιών, κλπ. «**Πά-ντα δε ταύτα ενεργεί το εν και το αυτό Πνεύμα, διαιρούν ίδια εκάστω καθώς βούλεται**». Αφού το Πνεύμα διαιρεί τα χαρίσματα στους ανθρώπους σύμφωνα με τη δική Του βούληση, σημαίνει ότι είναι πρόσωπο, γιατί η βούληση είναι χαρακτηριστικό του προσώπου.

στ') Άλλο χαρακτηριστικό της προσωπικότητας είναι η λύπη. (Ησαΐας ξγ' 10). Ο προφήτης Ησαΐας, λέγει για τους απειθείς Εβραίους «**Αυτοί όμως ηλείθησαν και ελύπησαν το Άγιον Πνεύμα αυτού**». Για να λυπάται το Πνεύμα, σημαίνει ότι είναι ύπαρξη, υπόσταση, πρόσωπο και όχι αφηρημένη έννοια όπως ο ηλεκτρισμός που διαδίδουν οι χιλιαστές ψευδόμενοι. Μόνο ζωντανό πρόσωπο λυπάται.

ζ) Όχι μόνο λυπάται, αλλά και συμβοηθά τους χριστιανούς. (Ρωμ. η' 26-27).

« **Ωσαύτως δε και το Πνεύμα συναντιλαμβάνεται** (έρχεται βοηθός) **ταις ασθενείαις ημών...αλλ' αυτό το Πνεύμα υπερεντυγχάνει** (δημιουργεί θερμή

προσευχή για μας) **υπέρ ημών στεναγμοίς αλαλήτοις**». Αν ήταν αφηρημένη έννοια πώς θα μπορούσε να προσεύχεται για μας και να μας βοηθά; Ώστε είναι πρόσωπο.

Σαν τέτοιο, προσκαλεί και πέμπει τους αποστόλους στο κήρυγμα. (Πράξ.ιγ' 2-4).

«...Λειτουργούντων δε αυτών τω Κυρίω και νηστευόντων είπε το Πνεύμα το Άγιον, αφορίσατε δη μοι τον Βαρνάβαν και τον Σαύλον εις το έργον ο προσκέκλημαι αυτούς...Ούτοι μεν ουν εκπεμφέντες υπό του Πνεύματος του Αγίου κατήλθον εις την Σελεύκειαν...» Βλέπουμε ότι όχι μόνο είναι πρόσωπο, αλλά έχει κυρίαρχη πρωτοβουλία, εκλέγει, προσκαλεί και στέλλει σε υπηρεσία τους αποστόλους στο έργο της σωτηρίας των. Αλλά και **«διά Πνεύματος Αγίου»** ελάλησαν οι άνθρωποι του Θεού, προφήτες και απόστολοι και πάντες οι άγιοι.

η) Το Άγιο Πνεύμα μετά την Πεντηκοστή είναι ο προστάτης και καθοδηγητής της Εκκλησίας.

Πριν αναληφθεί ο Κύριος στους ουραμούς είχε υποσχεθεί στους αποστόλους ότι θα τους έστειλε **«άλλον Παράκλητο, το Πνεύμα της αληθείας»** (Ιωάν. ιδ' 16-17.), όπως και έκανε. Από τότε μέχρι σήμερα και μέχρι τέλους, το Πανάγιο Πνεύμα είναι που θα φωτίζει και θα καθοδηγεί την Εκκλησία και κάθε πιστό χωριστά.

Αυτά τα λίγα χωρία που παραθέσαμε εδώ, νομίζω ότι είναι αρκετά για να καταλάβουμε ότι το Άγιο Πνεύμα είναι πρόσωπο και Θεός άναρχος και συνάναρχος με τον Υίο και τον Πατέρα και εκ του Πατρός εκπορεύεται. Επομένως ψεύδονται και πλανώνται οι χιλιαστές.

Να τους αγνοείς αγαπητέ αναγνώστη και να μην τους δίνεις προσοχή, αλλά να τους διώχνεις από το σπίτι σου, γιατί είναι μολυσμένοι με αγιάτρευτη αρρώστεια. Προσοχή λοιπόν!

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΔΑ

Με τα όσα γράψαμε μέχρι τώρα και απεδείξαμε τη Θεότητα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, αλλά και του Παναγίου Πνεύματος, αρκούν για ένα καλόπιστον άνθρωπο να παραδεχθεί ότι ο Θεός μας είναι Τριαδικός. Επειδή όμως οι ψευδομάρτυρες, χιλιαστές, προσπαθούν να διαστρέψουν και το δόγμα αυτό της Εκκλησίας μας, είμαστε αναγκασμένοι να τους αποδείξουμε ότι πλανώνται και εδώ.

Ας δούμε τι γράφουν στα βιβλία τους. Στο βιβλίο τους **«Η αλήθεια που οδηγεί στην αιώνιο ζωή»** και στο κεφάλαιο (είναι τριάς ο Θεός;), αφού προσπαθούν με διάφορα τεχνάσματα να μας κατηγορήσουν, γράφουν: **«...τί λοιπόν δείχνουν τα γεγονότα σχετικά με την τριάδα; Ούτε λέξη, ούτε ιδέα υπάρχει στο λόγο του Θεού... και στην αρχαία Βαβυλώνα, οι ειδωλολάτρες, πίστευαν σ' ένα τέτοιο πράγμα»**.

Θέλουν να μας πουν ότι αυτό το Τριαδικό δόγμα το έχουν και οι ειδωλολάτρες και επομένως για το λόγο αυτό είμαστε ειδωλολάτρες. Όμως είναι γελοίο το επιχείρημά τους αυτό και παρακαλώ να προσέξετε τις σκέψεις που ακολουθούν.

α) Οι Ιουδαίοι θυσίαζαν στον αληθινό Θεό διάφορα ζώα και γεννήματα κατ' εντολή του Θεού. Και τα ειδωλολατρικά έθνη θυσίαζαν στους ψεύτικους θεούς τους διάφορα ζώα και άλλα πράγματα. Μήπως επειδή τις ίδιες θυσίες έκαναν και οι ειδωλολάτρες, έπρεπε να

μην τις κάνει ο λαός του Θεού, γιατί θα χαρακτηριζόταν ειδωλολάτρης; Ασφαλώς όχι. Γιατί οι μεν θυσίαζαν στον αληθινό Θεό, οι δε ειδωλολάτρες στα είδωλα.

β) Οι Ιουδαίοι περίμεναν ένα Μεσσία, ένα Σωτήρα. Αλλά και οι Έλληνες, οι Ινδοί, οι Κινέζοι και άλλοι λαοί περίμεναν κάποιο σωτήρα της ανθρωπότητας. Για το λόγο αυτό έπρεπε να μην περιμένουν το Σωτήρα του οι Εβραίοι επειδή τέ-τοιο περιμέναν και οι εθνικοί; Είναι σωστή τέτοια λογική; Ασφαλώς όχι.

Χρησιμοποιούν παραπλανητικά επιχειρήματα για να παραπλανήσουν τους απλούς ανθρώπους. Τό δόγμα της τριαδικότητας του Θεού είναι παναθρώπινο. Το έχουν πολλοί λαοί που δεν πιστεύουν τα δόγματα της ορθόδοξης μας πίστης . Αυτό όμως δε σημαίνει ότι εμείς δεν πρέπει να το πιστεύουμε επειδή το πιστεύουν άλλοι λαοί. Η ορθόδοξη μας Εκκλησία έχει αυτό το δόγμα ξεκαθαρισμένο και βασισμένο στο λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή.

Όπως έχουμε πει με τα προηγούμενα απε-δείξαμε τη Θεότητα του Υιού και του Αγίου Πνεύματος τί απομένει; Να αποδείξουμε και τη Θεότητα του Πατέρα; Μη γένοιτο! αυτό θάταν τρέλλα. Απομένει να παρουσιάσουμε χωρία που φαίνεται καθαρά η προβολή και η Τριαδικότητα του Θεού μας, στη σωτηρία του αμαρτωλού κόσμου.

Στο έργο της σωτηρίας του κόσμου φαίνεται καθαρά η συμμετοχή και των τριών προσώπων της Αγίας Τριάδος. Στην Παλαιά Διαθήκη κύριος συντελεστής ξεχωρίζει ο Πατέρας, στην Καινή Διαθήκη κύριο ρόλο έχει ο Υιός και μετά την Ανάληψη Του κύριο ρόλο αναλαμβάνει το Άγιο Πνεύμα, χωρίς βέβαια να αποκλείεται σ' όλες τις φάσεις η συμμετοχή και των άλλων προσώπων που δε φαίνονται ζωηρά.

Χωρία που διακρίνεται η Τριαδικότητα του Θεού, στην Καινή Διαθήκη, είναι: (Ματθ. γ' 16-17) στη βάπτιση του Ιησού ο οποίος βρισκόταν στα νερά του Ιορδάνη και το Πνεύμα φάνηκε σαν περιστέρι, αλλά και ο Πατέρας που μαρτυρούσε από τον ουρανό.

β) (Ματθ. κη' 19) όπου ο Κύριος παραγγέλλει στους μαθητές Του να βαπτίζουν στο «όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος».

γ) Α' Κορινθ. ιβ' 4-6). «Διαιρέσεις δε χαρισμάτων εισί, το δε **αυτό Πνεύμα...** και αυτός **ο Κύριος...** ο δε **αυτός εστί Θεός.**» Εννοώντας τον Πατέρα.

δ) (Β' Κορινθ. α' 21-22) «Ο δε βεβαιών ημάς συν υμίν εις **Χριστόν** και χρίσας ημάς **Θεός,**...και δους τον αρραβώνα του **Πνεύματος**».

ε) (Εφεσ. δ' 4-6) «Εν σώμα και εν **Πνεύμα...** εις **Κύριος** μία πίστις... **εις Θεός** και πατήρ πάντων».

στ) (Α' Πέτρ. α' 2) « Κατά πρόγνωσιν **Θεού Πατρός,** εν αγιασμώ **Πνεύματος,** εις υπακοήν και ραντισμόν αίματος **Ιησού Χριστού.**» Παρατηρούμεν ότι σ' όλα αυτά τα χωρία που αναφέραμε εδώ, χρησιμοποιούν οι συγγραφείς τους **τρία ονόματα,** για να προσδιορίσουν τη μία Θεότητα. Δεν μπορεί επομένως να αμβισβητηθεί το Τριαδικό δόγμα της πίστεώς μας. Υπάρχουν βέβαια κι άλλα χωρία για το θέμα μας, αλλά νομίζω είναι αρκετά αυτά που καταγράψαμε εδώ.

Ένα παράδειγμα θα φέρουμε, για να απαντήσουμε στην ερώτηση των χιλιαστών :« Πώς μπορεί να υπάρχουν τρία πράγματα σε ένα;» Και βέβαια μπορεί και μάλιστα στη φύση την πε-περασμένη. Ένα δένδρο αποτελείται από τρία μέρη ενωμένα αδιαχώριστα. Τη ρίζα, το κορμό, και τα κλαδιά. ό,τι θέλει η ρίζα αυτό θέλουν ο κορμός και τα κλαδιά και αντίστροφα. Παρ' όλο που είναι τρία εργάζονται σε ομόνοια για το σκοπό που έβαλε ο Δημιουργός. Όταν λείπει ένα από τα τρία μέρη δεν μπορούμε να το ονομάσουμε δένδρο. Κάτι ανάλογο και πιο τέλειο γίνεται με τη Θεότητα. Αλλά και στον κόσμο μας υπάρχουν πολλά σύνθετα πράγματα που λέγονται μονάδα αν και είναι τριάδα.

Τελειώνοντας θα σας μεταφέρω εδώ απόσπασμα από το σύμβολο της πίστεως του Αγίου Αθανασίου Πατριάρχη Αλεξανδρείας 4ος αιώνας.

«...πίστις δε καθολική (ορθόδοξη) αυτή εστίν, ίνα έναν Θεόν εν Τριάδι και Τριάδα εν μονάδι σεβόμεθα, μήτε συγχέοντες τας υποστάσεις, μήτε την ουσίαν μερίζοντες... Άκτιστος ο Πατήρ, Άκτιστος ο Υιός, Άκτιστον και το Άγιον Πνεύμα.. Αιώνιος ο Πατήρ, Αιώνιος ο Υιός, Αιώνιον και το Άγιον Πνεύμα • πλην ου τρεις Παντοκράτορες, αλλ' εις Παντοκράτορ... ώστε κατά πάντα, ως ειρηται, και Τριάς εν μονάδι, και μονάς εν Τριάδι λατρεύεται. Ο θέλων ουν σωθήναι ούτω περί της Αγίας Τριάδος φρονείτω...».

Αυτή πρέπει να είναι η πίστη κάθε ορθοδόξου χριστιανού στο δόγμα της Αγίας Τριάδος. Ας κλείσουμε τα αυτιά μας στην προπαγάνδα των ξενοκλήνιτων πρακτόρων του σιωνισμού, που σκοπό τους έταξαν να καταστρέψουν την ορθόδοξη πίστη μας, γιατί τους είναι μεγάλο εμπόδιο στα άνομα σχέδιά τους.

ΜΕΡΟΣ Β΄

Και στις επόμενες σελίδες θα ασχοληθούμε με άλλες αιρετικές δοξασίες των χιλιαστών και άλλων, που έχουν στόχο τους τη διαστροφή των δογμάτων της πίστεώς μας.

Στο πρώτο μας τεύχος ανατρέψαμε τις αιρετικές δοξασίες των χιλιαστών, για τη Θεότητα του Υιού και του Αγίου Πνεύματος και απεδείξαμε το τριαδικό της Θεότητας. Εδώ θα ανασκευάσουμε, **α) τις συκοφαντίες των αιρετικών αυτών που προσπαθούν να μειώσουν τη Παρθένο και Θεοτόκο Μαρία, και β) θα αποδείξουμε ότι η προσκύνηση των αγίων εικόνων δεν είναι είδωλολατρία, αλλά στοιχειώδες καθήκον για την τιμήν των ηρώων της Εκκλησίας μας.**

Οι αρχαίοι αιρετικοί δεν παραδέχονταν το Χριστό ως Θεό και κατά συνεπεία δε δέχονταν την Παρθένο Μαρία ως Θεοτόκον, αλλά ως Χριστοτόκον. Αυτά προέρχονταν από κακία και φθόνο, αλλά και από λανθασμένη ερμηνεία του κειμένου της αγίας Γραφής.

Στη συνέχεια θα αποδείξουμε χωρίς αμφιβολία την πλάνη και το αστήρικτο των επιχειρημάτων τους, με το σκοπό να στηρίξουμε τους αδελφούς μας, που συχνά υφίστανται τις συκοφαντικές, χιλιαστικές και αιρετικές διδασκαλίες.

Α΄

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΑΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΤΟΚΟΣ

Η αλήθεια για τον « ΟΡΟ ΘΕΟΤΟΚΟΣ »

Οι Χιλιαστές είναι οι εκπρόσωποι όλων των αιρετικών, όλων των αιώνων. Επειδή δεν παραδέχονται το Χριστό ως Θεό, αλλά ως έναν άνθρωπο του Θεού, ένα δημιούργημα, δεν παραδέχονται ούτε και την Παρθένο ως Θεοτόκο, αλλά σαν μια συνηθισμένη γυναίκα και τίποτε άλλο. Πλανώνται όμως οικτρά, υπακούουν στον πατέρα τους διάβολο και θησαυρίζουν φωτιά για την κόλασή τους. Στη συνέχεια θα φανεί ότι αγνοούν την πραγματική έννοια των σχετικών χωρίων της Γραφής.

α) Ο Ευαγγελιστής Ματθαίος επαναλαμβάνει την προφητεία του Ησαΐα και λέγει: **«Ιδού η Παρθένος εν γαστρί έξει και τέξεται υιόν, και καλέσουσι το όνομα αυτού Εμμανουήλ, ο εστί μεθερμηνευόμενον μεθ' ημών ο Θεός»** Δηλαδή, ιδού η Παρθένος, όχι όποια παρθένος, **αλλά η Παρθένος**, μια και μοναδική, συγκεκριμένη παρθένος. Ποιά είναι αυτή; **Μα η Παρθένος Μαρία**. Αυτή θα βρεθεί έγκυος· άλλο πάλιν αυτό· δε μας λέγει ο Ησαΐας πόθεν θα προέρχεται η εγκυμοσύνη της, αλλά σε συγκεκριμένο καιρό και τόπο η παρθένος θα είναι έγκυος και θα γεννήσει υιόν που το όνομά του θα σημαίνει ότι ο Θεός είναι ανάμεσά μας. Και όπως εξηγεί αργότερα ο

Παύλος, « **ότε δε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον υιόν αυτού, γενόμενον έκ γυναικός...**» Νά λοιπόν, ότι ή Παρθένος που γέννησε τον υιόν του Θεού και Θεόν είναι η Παρθένος Μαρία. Δίκαια λοιπόν την αποκαλούμε Θεοτόκο και ας αισχύνονται οι αιρετικοί.

β) **Η Παρθένος Μαρία είναι Θεοτόκος** και αποκαλύπτεται αυτό από το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος, ιδού πως: Όταν η δεκαπεντάχρονη Κόρη επισκέφθηκε την ξάδελφή της την Ελισάβετ στην Ορεινή, μόλις την χαιρέτισε και την ασπάστηκε αμέσως το βρέφος στην κοιλία της Ελισάβετ εσκίρτησε χαρούμενα και η Ελισάβετ « **επλήσθη Πνεύματος Αγίου και ανεφώνησε φωνή μεγάλη και είπεν· ευλογημένη συ εν γυναιξί..... και πόθεν μοι τούτο ίνα έλθη η μήτηρ του Κυρίου μου προς με;**» Βλέπετε, η Ελισάβετ είδε την Μαρία σαν την μητέρα του Κυρίου της, φωτισμένη από το Πνεύμα το Άγιον. Ποιον εννοούσε Κύριό της η Ελισάβετ, δε θέλει και πολλή σοφία να το καταλάβομεν· Ασφαλώς το Χριστό που εγκυμονούσε και γέννησε η Παρθένος Μαρία.

γ) Ο άγγελος Γαβριήλ αναγγέλοντας στην Παρθένο τη σύλληψη του Χριστού της είπεν: «**...δύναμις Υψίστου επισκιάσει σοι, διο και το γεννώμενον άγιον κληθήσεται υιός Θεού.**» Η Μαρία γεννά υιόν Θεού, όχι με την έννοια τη συνηθισμένη, που όλοι είμαστε υιοί Θεού κατά χάρη, αλλά με την ειδική, τη μοναδική έννοια, που ο Υιός του Θεού γεννάται από το Θεό και είναι και αυτός Θεός, γιατί είναι συνάναρχος με τον Πατέρα και ίδιος με Αυτόν στην ουσία. Επομένως η παρθένος Μαρία είναι Θεοτόκος.

δ) Ο απόστολος Παύλος ομολογεί το Χριστό Θεό, γράφοντας στους Ρωμαίους: «**...εξ ων ο Χριστός το κατά σάρκα, ό ών επί πάντων Θεός ευλογητός εις τους αιώνας**» Η Αγία Γραφή σε σωρεία χωρίων φανερώνει τη θεότητα του Χριστού και την ισότητά Του με τον Πατέρα, και ότι σε κάποιο χρόνο πήρε την ανθρώπινη σάρκα και γεννήθηκε από την αμόλυντη και πανάμωμη Παρθένο Μαρία, για να σώσει τον άνθρωπο από την αμαρτία. Σίγουρα η Μαρία γέννησε Θεό σεσαρκωμένο και της ταιριάζει να την αποκαλούμε Θεοτόκο.

Οί Πατέρες της Εκκλησίας δεν έχουν καμμία αμφιβολία· Γι' αυτό στα προλεγόμενα της Γ Οικουμενικής Συνόδου, διαβάζομε τα εξής: « **Την δε αειπάρθενον αυτού Μητέρα, Κυρίως και αληθώς Θεοτόκον καλείσθαι παρέδωκεν (η Σύνοδος), ως κυρίως και αληθώς τον Θεόν Λόγον σαρκί γεννήσασα**».

Και ο πρώτος Κανόνας της Στ Οικουμενικής Συνόδου, αναφέρει: « **Και την αυτόν (τον Κύριο) ασπόρως τεκούσαν άχραντον αειπάρθενον, κυρίως και κατ' αλήθειαν Θεοτόκον δοξάζοντες**»

Για τον καλόπιστον άνθρωπο, θεωρώ αρκετά όσα γράφτηκα εδώ. Αλλά θα πρέπει να πούμε ακόμα ότι την Παρθένο την αποκαλούσαν Θεοτόκον από πολύ παλιά. Ο Ωριγένης, το 238 μ.Χ., αποκαλεί τη Μαρία Θεοτόκο. Ο Αλεξανδρείας Διονύσιος, 250 μ.Χ, γράφει προς τον Παύλο το Σαμοσατέα και ονομάζει την Παρθένο Θεοτόκον Μαρία.

Πως δεν είναι λοιπόν Θεοτόκος αυτή που γέννησε από τα σπλάχνα της Θεό με σάρκα;

Η ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Η Ορθόδοξη μας Εκκλησία, πολύ σωστά και δικαίως διδάσκει και πιστεύει ότι η Πανάχραντη και Παναμώμητη Μητέρα του Θεανθρώπου και Λυτρωτή του κόσμου, έμεινε **αδιάφθορη** κατά τη γέννηση του Χριστού και **αειπάρθενη**, επειδή δεν έχει γίνει ποτέ γυναίκα του Ιωσήφ με τη σημμασία που δίνουν οι πλανεμένοι αιρετικοί. Έμεινε και μετά τόκον παρθένος, γιατί ο Θεάνθρωπος Ιησούς κατά τη γέννησή Του δεν έφθειρε τον παρθενικό υμένα της μητέρας Του, αλλά βγήκε όπως ο ήλιος μπαίνει και βγαίνει από το τζάμι χωρίς να το φθείρει καθόλου. Και αν στη φύση τούτη συμβαίνουν αυτά, πολύ περισσότερο μπορεί να συμβεί στο Θεάνθρωπο Ιησού που είναι πάνω από τη φύση αυτή.

Οι πλανεμένοι και κατευθυνόμενοι χιλιαστές θέλουν να στηρίξουν την πλάνη τους στα ακόλουθα σημεία: Στις φράσεις « **παρέλαβε τη γυναίκα αυτού» και « ουκ εγίνωσκεν αυτήν έως ου έτεκε τον υιόν αυτής τον πρωτότοκον...»**(Ματθ. α 20-25).

Θα τους αποδείξουμε όμως την πλάνη τους και θα τους αποκαλύψουμε τον αιρετικό κατήφορο που ακολουθούν.

Από τη συνέχεια του θέματος θα φανεί καθαρά ότι οι αιρετικοί δεν έχουν την ικανότητα να ερμηνεύσουν και να κατανοήσουν σωστά τα κείμενα της Γραφής, επειδή δε μελετούν σε βάθος και χωρίς προκατάληψη.

Ο Ευαγγελιστής Ματθαίος αναφέρει τη Μαρία σαν γυναίκα του Ιωσήφ από τη γενεαλογική αφήγηση που κάνει. Και ήταν υποχρεωμένος να το κάνει, γιατί δε θα μπορούσαν να το καταλάβουν οι συμπατριώτες του, επειδή δεν μπορούσαν να διανοηθούν μια κόρη ξένη στο σπίτι του Ιωσήφ χωρίς νομική κάλυψη, γι' αυτό έγινε και ο αρραβώνας. Ο σκοπός του Ματθαίου δεν ήταν να βεβαιώσει αν η Μαρία ήταν πραγματική γυναίκα του Ιωσήφ, αλλά ήταν υποχρεωμένος να το κάνει, γιατί έτσι νομιζόταν από τον κόσμο και το νόμο. Άλλωστε αποδείξαμε αλλού ότι ο αρραβώνας δεν είχε σκοπό το γάμο. Ο Ματθαίος μόνο δυό φορές κάνει λόγο για γυναίκα του Ιωσήφ, τις άλλες αναφέρεται ως «**μητέρα του παιδίου**». Ο δε Λουκάς, ενώ η Μαρία ήταν έγκυος, την αποκαλεί « **μνηστή του Ιωσήφ**».(Λουκ. β 5).

Πουθενά δε φαίνεται ότι ο Ιωσήφ είχε την Μαρία σαν γυναίκα του, αλλά ένας καλός παρατηρητής βεβαιώνεται ότι ο Ιωσήφ εξυπηρετούσε το σχέδιο του Θεού και τίποτα παραπάνω.

Εξ' άλλου αν δεχθούμε ότι ο Ιωσήφ είχε επαφή με τη Μαρία σίγουρα θα είχε και άλλα παιδιά. Η Σοφία όμως του Θεού, ο Θεός Λόγος, τους πρόλαβε και τους αποστομώνει μια και καλά.

Στις «Παροιμίες» το χωρίο αυτό, καταρρίπτει σαν χάρτινο πύργο τις αιρετικές δοξασίες: « **Εστάθην υιός του πατρός μου αγαπητός και και μονογενής ενώπιον της Μητρός μου**» (δ 3). Εδώ δε μιλά ο Σολομών, γιατί δεν ήταν μονογενής. Εδώ μιλά ο ίδιος ο σαρκωθείς Θεός Λόγος, ο Χριστός, και βεβαιώνει ότι είναι μονογενής της μητέρας του. Τι παραπάνω θέλετε, αιρετικοί;

Ακόμα και ο Ιεζεκιήλ βεβαιώνει την αειπαρθενία της Θεοτόκου, όταν λέγει: « **Η πύλη αυτή κεκλεισμένη είναι, ουκ ανοιχθήσεται, και ουδείς ου μη διέλθει δι' αυτής, ότι Κύριος ο Θεός του Ισραήλ εισελεύσεται δι' αυτής και είναι κεκλεισμένη**».(Ιεζ. μδ 1-2) Η πύλη την Παρθένο Μαρία εσυμβόλιζε και κανένας μα κανένας δε θα περάσει δι' αυτής παρά μόνον ο Κύριος.

Ας μη βλασφημούν οι αιρετικοί, γιατί γίνο-νται γελοίοι. Πως θα μπορούσε μια γυναίκα που γνώρισε και έζησε το θαύμα από μικρή, αλλά και είδε τα σημεία που ακολούθησαν, να σμίξει με άνδρα;

Η αειπαρθενία της Θεοτόκου φαίνεται και από τις λέξεις «έως ου» τις οποίες οι χιλιαστές δεν κατανοούν και τις παρερμηνεύουν.

Η ερμηνεία των λέξεων «έως ου» δεν είναι αυτή που δίνουν οι αιρετικοί, για να στηρίξουν την πλάνη τους. Δηλαδή, θέλουν να υποστηρίξουν ότι ο Ιωσήφ δεν είχε επαφή με τη Μαρία, μέχρι που γέννησε το γιο της τον πρωτότοκο και μετά είχε. Αυτό είναι μεγάλη άγνοια των Γραφών εκ μέρους τους.

Το «έως ου», σημαίνει έως τότε και μετά ταύτα δεν έγινε αυτό που αναφέρεται.

«**Ουκ εγίνωσκεν αυτήν έως ου έτεκεν τον υιόν αυτής τον πρωτότοκον**» Το «έως ου» στην περίπτωση αυτή δεν σημαίνει ότι μετά ταύτα εγνώρισεν αυτήν, αλλά θέλει να

πει ότι μέχρι τότε και μετά την πρώτη γέννηση δεν εγνώρισεν αυτήν. Το ότι αυτή είναι η σωστή έννοια του ιδιοματισμού αυτού, θα αποδειχτεί από τα παραδείγματα που θα δούμε πιο κάτω.

α) Στη Γένεση διαβάζουμε το εξής: « **Και απέστειλε τον κόρακα, και εξελθών ουκ επέστρεψε έως του ξηρανθήναι το ύδωρ επί της γης**» Δηλαδή, έστειλε τον κόρακα ο Νώε και βγήκε από την Κιβωτό, αλλά δεν επέστρεψε πίσω μέχρι που ξηράνθηκαν τα νερά. Ερωτούμε λοιπόν· αφού δεν επέστρεψε ο κόρακας μέχρι που τα νερά εξηράν-θησαν, μήπως επέστρεψε μετά; Ασφαλώς δεν επέστρεψε γιατί βρήκε πολλά πτώματα για να τρέφεται. Βλέπομε εδώ ότι το **έως ότου**, μέχρι τότε, έχει την έννοια, ότι ούδέποτε επέστρεψε.

β) Στο Βιβλίο β Βασιλ. η Σαμουήλ, διαβάζομε τα ακόλουθα: « **Και τη Μελχόλ θυγάτηρ Σαούλ ουκ εγένετο παιδίον έως της ημέρας του αποθανείν αυτήν**» Ερωτούμε τους αιρετικούς, αφού μέχρι την ημέρα που απέθανε η Μελχόλ δεν εγέννησε παιδί, εγέννησε μετά το θάνατό της; Κατά την ερμηνεία που δίνουν οι χιλιαστές, πρέπει η Μελχόλ να γέννησε μετά το θάνατό της, γελοία πράγματα. Και εδώ και παντού μέσα στη Γραφή, το **έως ου η έως ότου, έχουν την έννοια του μέχρι τότε και μετά ταύτα.**

γ) Ακόμα ένα χωρίο από τα πολλά που υπάρχουν στην Κ. Διαθήκη. « **Ιδού εγώ μεθ' ημών ειμί πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος**» Μήπως θέλει να πει ο Κύριος ότι θα είναι με τους δικούς Του μέχρι που θα τελειώσει ο κόσμος και μετά όχι; Ασφαλώς θα είναι μέχρι τότε και μετά τη συντέλεια του κόσμου μαζί με τους δικαίους.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Το ρητό «ενός κακού δοθέντος μύρια έπονται», έχει μεγάλην εφαρμογή στην περίπτωση των αιρετικών. Από τη στιγμή που πέφτει κάποιος σε μια αιρεση, προχωρεί από πλάνη σε πλάνη μέχρι που όλα θα ανατραπούν. Έτσι έφτασαν από την πλάνη της αειπαρθενίας της Παρθένου, στον όρο «Χριστοτόκος» αντί «Θεοτόκος», και προχώρησαν και στην υπόθεση για τους «αδελφούς» του Κυρίου.

Όμως όπως αναιρέσαμε τις προηγούμενες πλάνες τους, έτσι και θα αναιρέσουμε και την πλάνη τους αυτή, ότι η Παρθένος Μαρία εγέννησε και άλλα παιδιά που λέγονταν «αδελφοί του Κυρίου».

Η πλάνη τους, σίγουρα, προέρχεται από την αδυναμία τους να αντιληφθούν σωστά τα κείμενα της Γραφής. Δεν μπόρεσαν να καταλάβουν ότι αδελφοί στη γλώσσα της Γραφής δε σημαίνει κατ' ανάγκη να προέρχονται από τους ίδιους γονείς, αλλά μπορεί να είναι ανήψια, ακόμα και από το ίδιο έθνος, η την ίδια θρησκεία. Ας δούμε τι λέει η Γραφή.

α) Ο Αβραάμ αποκαλεί τον Λωτ αδελφό, ενώ ήταν ανεψιός του. «**Μη έστω μάχη αναμέσον εμού και σου... ότι άνθρωποι αδελφοί εσμέν**» Ιδού λοιπόν ανήψια και λέγονται αδελφοί.

β) «**Και οι αδελφοί αυτού υιοί δυνατοί δισχίλιοι**» Δε νομίζω ότι μπορεί να έχει κανείς δυό χιλιάδες αδελφούς. Σίγουρα πρόκειται περί ομογενών .

γ) Στην Κ. Διαθήκη ο Ιωάννης ονομάζει την Θεοτόκον αδελφήν της Μαρίας του Κλωπά, ενώ σε καμμιά περίπτωση, η Παράδοση δεν αναφέρει να έχει αδελφήν η Παρθένος Μαρία: «**Ειστήκεισαν δε παρά τω σταυρώ του Ιησού η μήτηρ αυτού και η αδελφή της μητρός αυτού, Μαρία η του Κλωπά**» Εδώ αναφέρει τη λέξη αδελφή αντί της λέξης συγγενής.

δ) Στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου διαβάζουμε ότι ο Κύριος την ημέρα που αναστήθηκε είπε στις Μυροφόρες: «**Υπάγετε, απαγγείλατε τοις αδελφοίς μου, ίνα απέλθωσιν εις την Γαλιλαίαν...**».¹ και εδώ εννοεί ο Κύριος τους μαθητές Του.

Έξ' άλλου, αν είχε η Μαρία και άλλα παιδιά δε θα την παρελάμβαναν μετά τή σταύρωση του Ιησού τα παιδιά της και θα την παρέδιδε ο υιός της στον Ιωάννη;(Ιωάν ιθ 27). Είναι πλέον ηλίου φαινότορον ότι πλανώνται οι αιρετικοί και δεν αξίζει τον κόπο να τους λαμβάνει κάποιος σοβαρά. Είναι φανερή η αδυναμία τους να αντιληφθούν το πνεύμα των Γραφών, ίσως επειδή είναι κατευθυνόμενοι και μελετούν αυτά που τους υποδεικνύουν οι δάσκαλοί τους.

Εμείς, πιστοί στην Παράδοση της Εκκλησίας μας, ας τιμούμε και εγκωμιάζουμε την Παρθένο και Θεοτόκο Μαρία που χάρις στην αγνότητά της και τη σωφροσύνη της έλκυσε το Θεό Λόγο να πάρει σάρκα από τα αίματά της και να μας ελευθερώσει από τη σκλαβιά του διαβόλου.

B

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΔΕΚΑΛΟΓΟΥ

«Ου ποιήσης σεαυτώ είδωλον ουδέ παντός ομοίωμα όσα εν τω ουρανώ άνω και όσα εν τη γη κάτω, ου προσκυνήσης αυτοίς ουδέ μη λατρεύσης αυτοίς· εγώ γαρ ειμί Κυριος ο Θεός σου» (Εξοδ.20.)

Έχουμε πει ότι ο σιωνισμός θέλει να καταστρέψει την ορθόδοξη πίστη και για τούτο δεν άφησε δόγμα της που να μην το πολεμά και να το διαστρέφει.

Στις επόμενες γραμμές θα εξηγήσουμε στους χριστιανούς μας, που δε γνωρίζουν αρκετά τη δισκαλία της Εκκλησίας μας, για την προσκύνηση των αγίων εικόνων και ταυτόχρονα απαντούμε και στις πλάνες των χιλιαστών, για το θέμα μας.

Η δεύτερη εντολή του Θεού, που προτάσσουμε πιο πάνω απαγορεύει κυρίως την κατασκευή ειδώλων, ψεύτικων και φανταστικών θεοτήτων και τη λατρευτική προσκύνησή τους. Το ότι σίγουρα πρόκειται για είδωλα ψεύτικων και ανύπαρκτων θεών φαίνεται από την επανάληψη «**έγώ ειμί Κυριος ο Θεός σου**», γιατί ο Κύριος ήθελε να προστατεύσει τούς νήπιους στην πίστη Ιουδαίους από την ειδωλολατρεία, επειδή επροβλεπε την ασυνέπειά τους, όπως για παράδειγμα με το μόσχάρι το χρυσό στο όρος Σινά.

Αδिका μας κατηγορούν οι αιρετικοί για ειδωλολάτρες γιατί εμείς δεν κατασκευάζουμε είδωλα φανταστικών θεών αλλά ζωγραφίζουμε και τιμούμε εκείνα που τα χέρια μας άγγιξαν και τα μάτια μας είδαν κατά τον απόστολο, δηλαδή, τον σαρκωθέντα Θεο Λόγο και αυτούς που τον ακολούθησαν και τον μιμήθηκαν στη ζωή τους. Σχετικά λέγει και ο αρχιεπίσκοπος Φιλαδελφείας Μακάριος ο Χρυσοκέφαλος(14ος αιώνας).

«Έντεύθεν ημίν η προς Θεόν αγάπη, και ο διάπυρος έρωσ του κτίσαντος άνωθεν, και ύστερον ανακτίσαντος· και του πόθου παραμύθιον, η σχετική προσκύνησις του Χριστού, και χρωματουργούμεν την οραθείσαν του Θεανθρώπου μορφήν, και διατυπούμεν την ένυλον του Δεσπότου ουσίαν και προσκυνούμεν του ανθρωπίνου είδους αυτού την εμφέρειαν, εξ ης και εις το πρωτότυπον κάλλος, τον νουν αναφέρομεν, και δι ής την

¹ Ματθ. κη' 10

προσκύνησιν εις τον δι ήμᾶς σαρκωθέντα αναπέμπομεν. Ου γράφομεν θεότητος φύσιν, ου σχηματίζομεν την ασχημάτιστον ουσίαν,... αλλ ὁ εωράκαμεν μαρτυρούμεν, και ο εθεασάμεθα τοις οφθαλμοίς ημών, και αι χείρες ημών εψηλάφησαν, τούτο και εν εικόσι προσκυνούμεν και ζωγραφούμεν, της ανθρωπότητος το ορώμενον, και βλέπομεν τον χαρακτήρα, της προσληφθείσης τω Θεώ Λογω σαρκός, και προσκυνούμεν της θεανδρικής μορφής το εκτύπωμα, ού προσκυνούμεν τῇ κτίσει, παρά τόν κτίσαντα, αλλά προσκυνούμεν τόν κτίστην κτισθέντα τό καθ' ήμᾶς... ἵνα τήν ήμῶν δοξάση φύσιν καί θείας κοινωνούς ἀπεργάσῃται ἀνθρώπους φύσεως».

Εἶναι σίγουρα, φανερό ὅτι ο Θεός, με την δεύτερη εντολή απαγορεύει την κατασκευή ειδῶ-ων και ὄχι των εικόνων μας. Απόδειξη εἶναι η διαταγή προς το Μωϋσή να κατασκευάσει την Κιβωτό του Μαρτυρίου και να την καλύψει με χρυσό καθαρὸ και ὄχι μόνο αυτό, αλλά τον διατάσσει να κατασκευάσει και χερουβείμ χρυσά **Καί ποιήσης δύο χερουβείμ χρυσά τορευτά και επιθήσεις αυτά ἐξ ἀμφοτέρων των κλιτῶν του θυσιαστηρίου...** ἴκαὶ βεβαιώνει ο Θεός ὅτι γνωσθήσομαί σοι ἐκεῖθεν , δηλαδή, στη μέση των δύο αυτῶν χερουβ θα βρισκόταν ο Θεός και ἀπ ἐκεῖ θα τοὺς μιλοῦσε και ὅπως ἦταν φυσικό ἐκεῖ θα προσκυνούσαν οι ιερεῖς. Ασφαλῶς δεν λάτρευαν την Κιβωτό η τα χερουβείμ, αλλά τα ευλαβούνταν και τα τιμούσαν σαν μέσα που εκδηλωνόταν η θεία παρουσία και ἀγωγὸ της χάριτος του Θεού. ("Ἐξοδος 25,10).

Από αυτά και ἀπό ἄλλα γεγονότα, που αναφέρονται στη Γραφή γίνεται ξεκάθαρο ὅτι η Δεύτερη Εντολή του Δεκαλόγου ἀφορᾷ μόνο την προσκύνηση των ειδῶλων και ὄχι τις εἰκόνες και τα σύμβολα της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Αυτό ενισχύεται και ἀπό το γεγονός ὅτι αυτός ο ἴδιος ο Θεός διάλεξε και τον τεχνίτη των ιουδαϊκῶν συμβόλων που θα χρησιμοποιοιοποιούσε ο λαός στη λατρεία του Θεού. **Ἴδού ἀνακέκλημαι ἐξ ὀνόματος τον Βεσελεὴλ τον του Ουρίου... καί ἐνέπλησα αὐτόν πνεῦμα θεῖον σοφίας και συνέσεως και ἐπιστήμης ἐν παντι ἔργῳ διανοεῖσθαι και ἀρχιτεκτονεῖσθαι ἐργάζεσθαι το χρυσίον και το ἀργύριον...** (Ἐξοδος 31 κεφ.) Ὅλα αυτά τα ἀντικείμενα ἀν και ἦταν υλικά πράγματα, ἐντούτοις οι Εβραῖοι τα θεωρούσαν ιερά και τα ευλαβούνταν, γιατί μέσω αυτῶν λάτρευαν τον ἀληθινὸ Θεο. Και ἀν ἐκεῖνα ἦταν ἅγια, πόσο περισσότερο ἅγια πρέπει να εἶναι τα δικά μας που αναφέρονται στο Χριστό μας, την Παναγία και τοὺς ἀγίους μας!

Η Εκκλησία μας ἀπό ἀποστολική παράδοση ζωγραφίζει τις εἰκόνες του Χριστοῦ, της Παναγίας, των ἀποστόλων και των ἀγίων και μαρτύρων της πίστεώς μας. Συμφωνά με την Παράδοση, πρῶτος ο Κυριος παρέδωσε στοὺς υπηρέτες του βασιλιά Αύγαρου τη ἀχειροποίητη εἰκόνα του σε ρούχο ἀφού πρῶτα σκούπισε το πρόσωπό του. Μολις την εἶδε και την ἀσπᾶσ- τηκε ο βασιλιάς ἀμέσως θεραπεύτηκε.

Οἱ εἰκόνες μας δεν εἶναι εἰδῶλα, ἀλλά συγκεκριμένα ἄτομα, πράγματα η γεγονότα τα οποία ἐκφράζουν εἴτε τη θεία οικονομία εἴτε πρότυπα ἀγίας ζωῆς που τιμήθηκαν πρῶτα ἀπό το Θεο και με τη δύναμη της θαυματουργίας.

Η προσκύνηση και λατρεία των ειδῶλων ἀπομακρύνει τον ἄνθρωπο ἀπό το Θεο, ἐνῶ η ἀγιογραφημένη εἰκόνα ὁδηγεῖ τον χριστιανὸ στο Θεο και το σώζει. Τιμώντας τοὺς ἀγίους που δόξασαν το Θεο με τη ζωη τους, τιμάς αὐτόν το Θεο που τοὺς ἔδωσε τη δύναμη της ἀντοχής και της καρτερίας στον ἀγῶνα τους.

Τιμώντας τοὺς ἀγίους μας ἀκόμα, ἀπο- δεικνύουμε τη σχέση μας που ἔχουμε με την Θριαμβεύουσαν Εκκλησία, σχέση ἀπαραίτητη και ἀναγκαῖα.

Τελειώνουμε το κεφάλαιο αὐτὸ με τα λόγια του ἱεροῦ Δαμασκηνοῦ. Αυτοί, λέγει, που επικαλοῦνται τη Δεύτερη Εντολή ἀπομονώνοντας την ἀπό το κείμενο της Γραφῆς, ὄντως πλανῶνται μη εἰδότες τας Γραφάς γιατί ἀπό την ἀρχη φαίνεται ο σκοπὸς του Θεοῦ για την ἀπαγόρευση *ὡς της εἰδωλολατρείας ἐνεκα ἀπαγορεύει την εἰκονογραφία καί ὅτι ἀδύνατον*

*εικονίζεσθαι Θεόν ἄποσον καί απεριγράπτον **ἀλλά εμεῖς ζωγραφίζουμε αὐτά που εἶδαμε και εἶναι περιγραφτά επειδὴ φαίνονται με τη μορφη της ὕλης.***

Η ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

« ... εἰσελεύσομαι εἰς τον οἶκον σου, προσκυνήσω προς ναόν τον ἅγιόν σου εν φόβω σου»

Όταν αναφερόμαστε στις ἅγιες εἰκόνες, λέμε προσκυνῶ η ασπάζομαι, σημαίνει το ἴδιο πράγμα. Στην αρχαία ελληνική γλώσσα το κυνῶ σημαίνει ασπάζομαι και φιλῶ. Η δε πρόθεση πρὸς φανεώνει το έντονο συναίσθημα του ασπασμοῦ και του πόθου και της φιλίας προς το εἰκονιζόμενο πρόσωπο. Η προσκύνηση εἶναι σύμβολο ταπεινώσης και τιμῆς. Διακρίνεται δε στη λατρευτική προσκύνηση και στην τιμητική προσκύνηση.

α) Λατρευτική προσκύνηση προσφέρουμε μόνο στον Τριαδικό μας Θεο και σε κανένα ἄλλο. Η προσκύνηση αὐτή εἶναι δείγμα ταπεινώσης εξάρτησης και μόνης ελπίδας του αδύνατου πλάσματος προς το Δημιουργό του, που εναποθέτει σ' Αὐτόν το Θεο ὅλη του την πίστη και την ελπίδα για τελική και βέβαιη σωτηρία.

β) Τιμητική προσκύνηση προσφέρουμε στους φίλους του Θεοῦ, στους υπηρέτες και λειτουργούς του που αφιέρωσαν και θυσίασαν τη ζωη τους για να εφαρμόσουν το θέλημα του γενόμενοι ἔτσι ευάρεστοι στον Κυριο. Ενεκα της σχέσης τους αὐτῆς με το Θεο σίγουρα μπορούν να μας βοηθήσουν στον αγώνα της ζωῆς μας. Για το λόγο αὐτό κι ἔμεῖς τοὺς τιμούμε ως φίλους Θεοῦ ὅπως λέγει και ο Δαυῖδ « **εμοὶ λίαν ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι σου ο Θεός»** (ψαλ. 138,7).Τοὺς τιμούμε ως φίλους Θεοῦ και ὄχι ως θεοῦς. Σαν σύνδουλούς μας και ευεργέτες του κόσμου, ὅπως φαίνεται στη δισχισιλιτή ιστορία της Εκκλησίας. Αὐτή η προσκύνηση ὄχι μόνον δεν απαγορεύεται ἀλλὰ και επιβάλλεται για λόγους ευγένειας και ευγνωμοσύνης και αδελφικής σχέσης.

Ό,τι προσκυνούμε δεν σημαίνει ὅτι κατ' ἀνάγκη το λατρεύουμε. Παραδείγματα υπάρχουν και στη Γραφή. **Ο Ιακώβ ἐπροσκύνησε το ἄκρο της ράβδου του.**(Γεν. 47, 31) τιμώντας ἔτσι τον Ιωσήφ. Ὅπως κι ἔμεῖς προσκυνούντες το ξύλο του Σταυροῦ δοξάζουμε το Χριστό. **Ο Αβραάμ ἐπροσκύνησε τοὺς αλλοφύλους που του πούλησαν τον τάφο, γονατίζοντας στη γη, χωρίς βέβαια να τοὺς προσκυνήσει σαν Θεοῦς.**(Γεν 23, 7,9). Και τον Ησαῦ ἔπεσε και προσκύνησε ἀλλὰ δεν τον λάτρευσε. Ο Ιησοῦς του Ναυῆ(5,14) και Ο Δανιήλ(8, 17) ἐπροσκύνησαν ἀγγέλους ἀλλὰ δεν τοὺς λάτρεψαν. Που βρίσκεται λοιπόν το κακό στην τιμητική προσκύνηση των ἁγίων εἰκόνων;

Ας μη ξεχνούμε ἀκόμα πως και ἐκεῖ που ἐκδηλώνεται η παρουσία του Θεοῦ, θέλει ο Δαυῖδ να προσκυνούμε. **« εἰσελευσώμεθα εἰς τα σκηνώματα αὐτοῦ, προσκυνήσωμεν εἰς τον τόπον ου ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ (Ψαλ.131, 7).**Για τούτο προσκυνούμε το Γολγοθά, την Αποκαθήλωση τον Πανάγιο Ταφο του Κυρίου μας και τα ἄλλα ιερά μας προσκυνήματα. Προσκυνώντας αὐτά προσκυνούμε και τιμούμε Αὐτόν τον Κυριο που για μας ἔπαθε για να σωθούμε, δεν προσκυνούμε την ὕλη ἀλλὰ τον Δημιουργό μέσον της ὕλης.

Ο Σταυρός, λοιπόν, οἱ ἅγιες μορφές των εἰκόνων δεν προσκυνούνται σαν θεοί, ἀλλὰ τιμητικά και εἶναι για μας σαν βιβλία ανοιγμένα που μας υπενθυμίζουν και μας υποδεικνύουν το καθήκο μας προς το Θεο και Δεσπότη μας.Να προσκυνάς Χριστιανέ, λατρευτικά μόνο τον Κυριο και Θεο σου,τιμητικά την μητέρα του Κυρίου και τοὺς ἁγίους σαν φίλους Θεοῦ και εργάτες της Βασιλείας των ουρανῶν και ἔτσι σίγουρα θα ευαρεστήσεις στον Κυριο και Θεο σου, γιατί πολύ του ἀρέσει να τιμάς αὐτούς που και αὐτός τιμά και αγαπά.

Στη συνέχεια θα παραθέσουμε αυτούσιες μερικές αναφορές των Πατέρων της Εκκλησίας μας, για να μάθετε την αλήθεια από πρώτο χέρι.

Ιωάννης ο Δαμασκηνός.

Ο μεγάλος αυτός λόγιος Μοναχός έζησε τον όγδοο αιώνα και πολέμησε με θάρρος και ανδρεία υπέρ των αγίων εικόνων. Εγγραψε αρκετά υπέρ της προσκυνήσεως των εικόνων και συνέβαλε τα μέγιστα στο να νικήσει η Ορθοδοξία τούς αιρετικούς εικονομάχους. Από το βιβλίο του «ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΚΡΙΒΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ » μεταφέρουμε εδώ απόσπασμα σε μετάφραση. «*Επειδή μας κατηγορούν μερικοί ότι προσκυνούμε και τιμών την εικόνα του Σωτήρος και της Δεσποίνης μας, και ακόμη τας εικόνας των υπολοίπων αγίων και υπηρετών του Χριστού, ας ακούσουν ότι από την αρχήν εδημιούργησεν ο Θεός τον άνθρωπον σύμφωνα με την ιδικήν του εικόνα. Διατί άλλο λοιπόν προσκυνούμεν ο ένας τον άλλον, παρά μόνον ότι έχομεν δημιουργηθή κατ εικόνα Θεού;*» Και στη συνέχεια υπενθυμίζει ότι και ο Μωϋσής κατά διαταγή του Θεού κατασκεύασε γλυπτά χερουβείμ και λέγει· Λέγει βέβαια ο Θεός εις τον Μωϋσή «**Ορα ποιήσεις πάντα κατά τον τύπον τον δειχθέντα σοι εν τω όρει**» Καί τα χερουβείμ πάλιν που έριχναν την σκιάν των εις το ιλαστήριον, δεν ήταν κατασκεύασμα ανθρωπίνων χεριών;'' Πιο κάτω δικαιολογεί τη χρήση της εικόνας ως εξής· «**Επειδή όμως δεν γνωρίζουν όλοι γράμματα, ούτε καταγίνονται με την ανάγνωσιν οι Πατέρες απεφάσισαν να παρασταθούν αυτά με εικόνας δια συνοπτικήν υπενθύμιση, όπως μερικά ανδραγαθήματα. Χωρίς αμφιβολίαν ενώ πολλές φορές δεν έχομεν το πάθος του Κυρίου στο νου μας, μόλις ιδούμε την εικόνα της σταυρώσεως, ενθυμούμεθα το σωτήριον πάθος...** Παρόμοια δε και τα ανδραγαθήματα των αγίων ανδρών τα οποία μας παρακινούν εις την ανδρείαν και τον ζήλον και την μίμησιν της αρετής των και την δόξαν του Θεού. Διότι, όπως είπαμε, η τιμή από τούς συνδούλους αποδεικνύει την καλήν διάθεσιν προς τον κοινόν Δεσπότην, και η τιμή της εικόνας καταληγει εις το πρωτότυπο. '' Καί από τον πρώτο λόγο του για τις εικόνες μεταφέρουμε μόνο μια απολογητική παράγραφο, **Δέν προσκυνώ την κτίση αντι για τον κτίστη, αλλά προσκυνώ τον Κτίστη που κτίσθηκε κατά την ανθρώπινη φύση και κατέβηκε στην κτίση χωρίς να μειωθεί και να αλλοιωθεί, για να δοξάσει τη δική μου φύση και να με κάνει κοινωνό της θείας φύσεως...**Γι αυτό παίρνω το θάρρος και εικονίζω τον άορατο Θεο, όχι ως άορατο, αλλ ως ορατόν που έγινε για μας προσλαμβάνοντας σάρκα και αίμα. Δεν εικονίζω την άορατη Θεότητα, αλλά εικονίζω τή σάρκα του Θεού που έγινε ορατή...»

Θεόδωρος ο Στουδίτης, (8ος αιώνας).

Άλλος γενναίος αγωνιστής και ομολογητής υπέρ των αγίων εικόνων ο οποίος φυλακίστηκε και βασανίστηκε υπερασπιζόμενος την Ορθόδοξη πίστη σύμφωνα με τούς άλλους Πατέρες λέγει· «**...Τον μεν γαρ εικονιζόμενον Χριστόν λατρευτικώς προσκυνούμεν, την δε εικόνα αυτού, σχετικώς δια την προς εκείνον αναφοράν, τούς μεν αγίους αυτού και τα λείψανα αυτών, ως θεράποντας και δούλους Χριστού προσκυνούμεν με δουλοπρεπεί (που αρμόζει σε δούλους) προσκύνησιν, δια την προς τον Χριστόν οικείωσιν τάς δε εικόνας αυτών σχετικώς προσκυνούμεν, δια την αναφοράν που έχουν προς αυτούς, εκ της ομοιώσεως της υποστάσεώς των και του επιγραφομένου ονόματός των .** Δηλαδή, επειδή το εικονιζόμενο πρόσωπο της εικόνας μοιάζει με την υπόσταση και τον χαρακτήρα του αγίου του οποίου φέρει το όνομα, εμείς τιμούμεν αυτήν την εικόνα και η τιμή μεταβαίνει στον εικονιζόμενο άγιο και αυτή η τιμή είναι η ίδια τιμή που δίνουμε στους δούλους του βασιλέα, και σίγουρα δεν είναι λατρεία ειδώλων.

Γρηγόριος ο Παλαμάς, (14ος αιώνας)

Ο Γρηγόριος ο Παλαμάς υπέρμαχος της Ορθόδοξης διδασκαλίας και πίστεως, στο Δεκάλογο της κατά Χριστόν νομοθεσίας λέγει: ...Θά κάνεις λοιπόν την εικόνα αυτού που έγινεν άνθρωπος για τη σωτηρία μας, από αγάπη πρὸς αὐτόν, και μέσω της εικόνας να θυμάσαι και να προσκυνείς Εκείνον, ανυψώνοντας το νου σου μέσω αυτής στο άξιο προσκυνήσεως εκείνο σώμα του Σωτήρα το οποίο κάθεται στα δεξιά του Πατέρα στον ουρανό. Θα κάνεις επίσης και τις απεικονήσεις των αγίων και θα τις προσκυνήσεις, όχι σαν θεούς, γιατί αυτό είναι απαγορευμένο, αλλ ἔξ αιτίας της σχέσεως και της διαθέσεως και της υπερβολικής τιμῆς προς αὐτούς. Ὅπως ο Μωϋσῆς ἔκανε τις εικόνες Χερουβείμ και τις τοποθέτησε μέσα στα ἅγια... ὄχι για να δοξάσεις τα κτίσματα αλλ να δοξάσεις μέσω αυτών το Θεο. Και συ λοιπόν δε θα θεοποιήσεις τις εικόνες του Δεσπότη Χριστοῦ και των αγίων, αλλ μέσω αυτών θα προσκυνήσεις Εκείνον που μας ἔπλασε πρώτα κατ εικόνα Του...Καί τις εικόνες των αγίων θα προσκυνήσεις, γιατί αυτοί σταυρώθηκαν με τον Κυριον, κάνοντας στο πρόσωπό σου το σημεῖο του σταυροῦ και φέρνοντας στη μνήμη σου τη συμμετοχή τους στα παθήματα του Χριστοῦ... Κάνοντας ἔτσι και δοξάζοντας εκείνους που δόξασαν το Θεο, επειδή φάνηκαν τέλειοι με τα ἔργα τους στην αγάπη του Θεοῦ, θα δοξασθῆς και συ μαζί τους από το Θεο και θα ψάλλεις σαν τον Δαυῖδ τίμησα πάρα πολύ τούς φίλους σου Θεε μου (ψαλ. 138, 7).

Συμεών Θεσσαλονίκης 15ος-16ος αιώνας.

Ο Αρχιερέας αὐτός της Θεσσαλονίκης, ειδικός στα λειτουργικά και λατρευτικά θέματα της Ορθόδοξης μας Εκκλησίας, στο επιχείρημα των αιρετικῶν, ὅτι ο Θεός είναι ἀόρατος και ακατάληπτος και δε μπορούμε να τον εικονίζουμε, απαντά: «Ναι ο Θεός είναι ἀόρατος, καθώς είναι και ἀσώματος και ἀσαρκος και ἀσχημάτιστος και δια τούτο δεν είναι μήτε περιγραφτός, πλην μ ὄλο τούτο τον εἶδαμε πολλάκις περιγραφόμενον εις τούς προφήτας και σχηματιζόμενον, και εικονικῶς θεωρούμενον. διότι και ο Αβραάμ εἶδε το Θεο, και ο Ιακώβ ἐπάνω εις την κλίμακα, και ο Μωϋσῆς εις τη βάτον και εις το ὄρος. Ο Ησαΐας ἐπὶ θρόνου υψηλοῦ καθήμενον. ο Ιεζεκιήλ ὁμοίως εν μέσω ζώων, ο Δανιήλ ἐπὶ των νεφελῶν, ως παλαιόν των ημερῶν και πολλοί ἄλλοι ἀπό τούς προφήτας. Ἀς τούς ἐρωτήσωμεν λοιπόν, αὐτά είναι ἀληθῆ η ψεύδη; Θελουν ομολογήσει νομίζω ὅτι αὐτά είναι θεία... ἐπειδή λοιπόν αὐτά είναι εκ Θεοῦ, καθότι και ο ἴδιος λέγει, **«ἐγὼ ὀράσεις ἐπλήθυνα και εν χερσίν προφητῶν ὁμοιώθην»** (Ἐξοδ. 20, 4) και είναι Θεοῦ ὀπτασίαι είναι λοιπόν και σεβάσμιαι, και προσκυνηταί αὐταί αι ὀράσεις, και καθώς εις τας θείας βίβλους, οὕτω και εις εικόνες ἅγιοι ζωγραφίζονται και καθώς ὅταν με το νουν εννοῶνται, και με το λόγο λέγονται, τοιουτοτρόπως και εις σανίδας και εις τοίχους και εις ἐνδύματα, ὅταν ευσεβῶς και θείως γράφονται και καλῶς και ευσεβῶς είναι ἐζωγραφισμένοι, δια να ἴδωμεν και ημεῖς ορατῶς εις τας ζωγραφισμένας θείας εικόνες, καθώς εις τας βίβλους με τον νουν, εκείνα τα οποία εἶδον οι προφῆται και τα οποία είναι ὄντως ὀράσεις και ὀπτασίαι θείαι, να αγιασθῶμεν...». Και συμβουλεύει τον πιστό να προσκυνά και να τιμᾷ τις εικόνες των αγίων. Ἐπὶ προσκυνητά και σεβάσμια νόμιζε ὅσα περιέχουσιν εἴτε ὀράσεις προφητικᾶς, εἴτε ως ἄνθρωπον τον του Θεοῦ Λογον δι ἡμᾶς ἐνανθρωπίσαντα εικονίζουσιν, η την Θεοτόκον... καί τούς θεράποντας αὐτοῦ του Κυρίου ἀποστόλους, ιεράρχας, μάρτυρας, η αγίους ζήσαντας ἀσκητικῶς και παρθενικῶς, οἵτινες ἐτι ζῶντες σκευῆ ἀπεδείχθησαν Θεοῦ».

Δοσίθεος Ἱεροσολύμων. (16ος αιώνας)

Ο Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δοσίθεος, σε ἀπάντηση σ ὄσους κατηγοροῦν τούς Ορθόδοξους επειδή προσκυνοῦν τις ἅγιες μορφές των εικόνων, απαντά. **« Ἡμεῖς γαρ μόνω τω εν Τριάδι Θεῷ λατρεύομεν και ουδενί ἐτέρω, τούς δε αγίους τιμῶμεν**

διττός. Πρώτον μεν κατά την προς τον Θεόν αναφοράν, επειδή Εκείνου ένεκα τιμώνμε αυτούς, και καθ' έαυτούς ότι ζώσαι εισιν εικόνες του Θεού. το δε καθ' έαυτούς διώριστα δουλικόν. τας δε αγίας εικόνας σχετικώς ως της προ εκείνας τιμής επί τα πρωτότυπα αναφερομένης. Ο γαρ την εικόνα προσκυνών δια της εικόνας το πρωτότυπο προσκυνεί».

Δηλαδή τούς αγίους τούς τιμούμε σαν φίλους Θεού που τιμούνται και από το Θεο. Η τιμή που τούς απονέμουμε είναι τιμή που αρμόζει σε βασιλικούς δούλους και σίγουρα δεν τούς λατρεύουμε όπως μας συκοφαντούν οι πλανεμένοι αιρετικοί, Προτεστάντες , χιλιαστές και άλλοι.

Νεκτάριος Πενταπόλεως (20ος αιώνας)

Ο άγιος του αιώνα μας έχει γράψει μελέτη για τις αγίες εικόνες με πολλά επιχειρήματα υπέρ αυτών, εδώ όμως θα μεταφέρουμε λίγα σχόλιά του πάνω στο Ορο τής 7ης Οικ. Συνόδου, που έχουν ως εξής: Διά του Ορου αυτού απαγορεύεται κάθε λατρεία προς τις εικόνες, διότι η λατρεία μόνο στο Θεο ανήκει... Ο Ορος αυτός της Συνόδου διατάσσει απλώς να κρεμαστούν οι εικόνες στην Εκκλησία για να προσκυνούνται και όχι να λατρεύονται. Αυτοί που θα βλέπουν και προσκυνούν τις εικόνες, να φέρνουν στη μνήμη τους τούς εικονιζόμενους αγίους, να τούς ποθούνε και να τούς μιμούνται. Έτσι καθιερώθηκε η αρχή που αρμόζει στην ευλάβεια της Εκκλησίας που έχει για τούς αγωνιστές της πίστεώς μας, τούς μάρτυρες και τούς Οσίους. Γιατί η ανθρώπινη ασθένεια χρειάζεται τα εξωτερικά αυτά σημεία για να μη λησμονεί τούς ήρωες της πίστεώς μας. Ο αγιος ιεράρχης παραθέτει και ένα επιχειρήμα του Επισκόπου Παυλίνου (5ος αι.) που λέγει. "Ο σκοπός των εικόνων μέσα στην Εκκλησία είναι η οίκοδομή των πιστών δια των αισθήσεων. Βλέποντάς τις εικόνες οι πιστοί, θα βλέπουν σαν από ένα μεγάλο καθρέφτη τις αρετές και τα κατορθώματα των αγίων, τα οποία θα μιμούνται και θα αποφεύγουν την κακία."

Για σένα, αγαπητέ αναγνώστη, γράφτηκαν αυτές οι σελίδες, για να μάθεις σωστά τη δογματική διδασκαλία της Εκκλησίας μας, για να μην παρασύρεσαι από τις πονηρίες των αιρετικών και να διαφυλάξεις την ορθή πίστη μας και να τη μεταδώσεις στα παιδιά σου. Μπορούσε βέβαια να παραθέσουμε σωρεία μαρτυριών που στερεώνουν τή πίστη στα ορθόδοξα δόγματα, και αυτό το έχουν κάνει άλλοι. Λαμβάνοντας υπόψιν το τι χρειάζεται σήμερα, περιορισθήκαμε σ' αυτά τα λίγα, αλλά ικανά να γκρεμίσουν το αιρετικό οικοδόμημα των χιλιαστών, αν διαβαστούν με ενδιαφέρο και καλή πρόθεση.

Εύχομαι, ο Κύριος που θέλει όλοι οι άνθρωποι να σωθούν, να φωτίσει κάθε αναγνώστη του κειμένου αυτού, για να στερωθεί σστην ορθόδοξη πίστη και αλήθεια για να σώσει τη ψυχή του.

